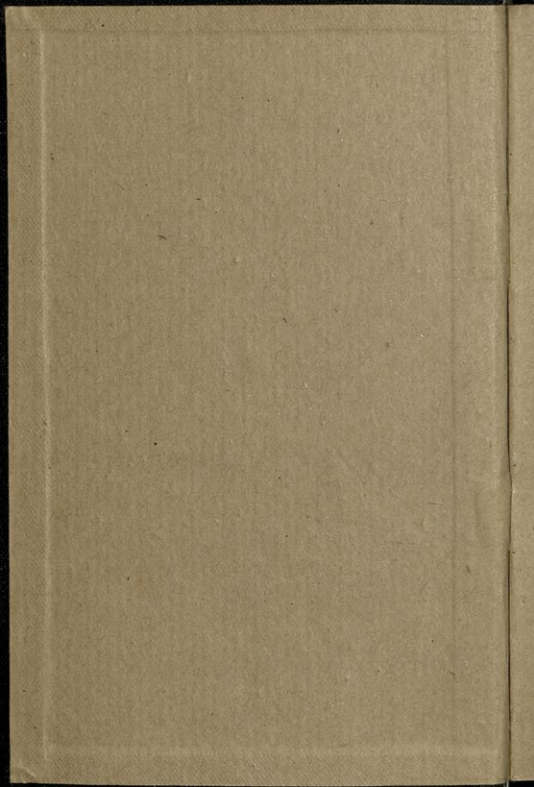

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

111139

Nove

ŠMARNICE

M A R I J

prečisti Devici darovane.

Nabral

Janez Volčič,

duhoven ljubljanske škofije.

Drugi natis.

Z eno podobo.

Z dovoljenjem visokočastitljiviga Ljubljanskiga škofijstva.

V Ljubljani, 1867.

V založbi in na prodaj pri **Jan. Giontinitu,**
bukvarji.

111139

111139

FZC 484/1953

Darovanje teh bukvic.

1.

kerbno nabiral sim rožice zale,
De bi si pušeljček lepi nabral;
Hodil po ternji sim, lazil čez skale,
Kakor sim vedil, sim vse preiskal.
Našel sim v'jol'ce temno zagorele —
Pač res te rož'ce prijetno diše —
So na samoti lepo dozorele;
Sveto ponižnost me one učé.

2.

Našel sim nageljne r'deče cveteče,
Tudi te rož'ce prijetno diše,
In so mi znamnje ljubezni goreče,
S katero Boga prav ljubit' me učé.
Hodil sim dalje, še rožic iskaje,
Našel sim kmalo zelen rožmarin,
Tik ene skale duhtí na vse kraje,
Serčne, keršanske zvestobe spomin.

3.

Lepe cvetlice so, lepe, prav zale,
Pušeljček zvezan, prijetno dišeč,
Lepši težko bi se kdej še nabrale.
Pušeljček vender pa meni ni všeč.
Majnka mi samo le rožice ene,
Ki nadomesti mi sama vse té,
Lepši nikjer in nikdar ni nobene,
Moje serce hrepeni le po té.

4.

Lepe vijolice so zagorele,
Rožmarin, nagelj — teh nisim iskal.
Za me nar lepši so „ŠMARNICE“ bele;
Teh sim iskal in le teh bom nabral.

„ŠMARNICE“ — one so moje cvetlice,
Teh bom jest v pušeljček lepi nabral —
Za se ne — k časti **Marije Device** —
Te so podoba nje — nji jih bom dal.

5.

„ŠMARNICE“ v pušeljček nežno nabrane
Nesem tje v cerkev Marii na altar,
Njo tam ponižno poprosim, naj vzame
„ŠMARNICE,“ v znamnje ljubezni, za dar. —
O kak bo duša zdaj moja vesela,
Ko bom Marii ta šopek oddal!
Vidil bom, de ga Marija bo imela; —
Saj sim le samo za njo ga nabral.

6.

Zdihniti hočem: *O mati premila!*
Ljubim te — v znamnje ljubezni ti dam,
Kar je ljubezen tu v šopek zavila,
Pušeljč iz „ŠMARNIC,“ ponižno nabran. —
Pa, o Marija! zastonj ti jest dati
„ŠMARNIC“ ne morem in tud jih ne dam, —
Gnado mi sprosi: Boga prav spoznati,
Hud'ga na duši in telesu me bran'!

*Naj bo duhovna vez „šopek“ med nama,
Kaže, de ljubim te 'z cele moči,
Saj ga nabrala ljubezen je sama.
Ker te pa ljubim, me ljubi tud ti!
Ja kar premorem, o moja Marija!
Ljubim te — za te gorí mi sercé.
Veš, kaj želim? o presveta Marija!
Vsi naj te ljubijo, z mano časté!*

Tvoj nevredni v te zaupajoči sin.

V praznik čistiga spočetja Device Marije 1859.

Molitev pred branjem.

O moj Bog! terdno verujem, de si tukaj pričujoč. Pred tebe, o večni Bog! padem jest revež na svoje kolena. Premisliti hočem tiste dolžnosti, ktere si mi ti v mojim stanu odkazal. Sveti nebeški Oče! razsvitli moj um, ogrej mi sercé, de resnico spoznam in rado- voljno po nji se ravnam; poterdi mojo voljo, de resnično sklenem, se popol- nama poboljšati, in le za te živeti! O moja ljuba mati Marija, prosi za-me!

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Izrocenje Marii, naši materi.

O Marija, naša mati!

O presveta ti devica

Bodi, o Marija, nam kraljica!

Za Gospó te svojo zvol'mo.

O Marija, pros' za nas!

O Marija, pros' za nas!

Oh, prosi Jezusa za nas!

O Marija, naša mati!
V tvoje materne roke podamo
Svoje grešne serca — ter spoznamo.

De smo grešniki veliki.

O Marija, pros' za nas!

O Marija, pros' za nas!

Oh, prosi Jezusa za nas!

O Marija, naša mati!
Svoj'mu sinu — mati nas izroči!
Ki bredemo v greha temni noči,
Prosi ga Marija naša!

O Marija, pros' za nas!

O Marija, pros' za nas!

Oh, prosi Jezusa za nas!

O Marija, naša mati!
O Marija, bodi naša mati!
Bodi res, oh! bodi ti nam mati!
Mi pa tvoji smo otroci!

O Marija, pros' za nas!

O Marija, pros' za nas!

Oh, prosi Jezusa za nas!

Molitev po branji.

O moj Bog! zahvalim se ti za
gnade, ktere si mi zdaj skazal, za
navdihnjenje, za občutljeje, s kterimi

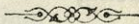
je moje serce zdaj navdano. Poterdi, o Gospod! moje sklepe; gnado mi daj, de jih nikdar več ne prelomim. O Marija, prosi za me!

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Izročenje Marii, naši materi.

O Marija! Ti nas požegnaj s svojim detetam Jezusam Kristusam! Pred vsem hudim nas obvari — pred naglo, neprevideno smertjo — pred smertnim greham! — Češeno bodi to sveto sladko Ime: *Jezus, Marija in s. Jožef!* Češena bodi vsa nebeška družba zdaj in na vse večne čase! Amen.

Po svojim devištvu in čistim spočetji, o devica! očisti naše duše, naše serca!

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog, usmili se nas!

Sin, vsega sveta rešnji Bog, usmili se nas!

Sveti Duh, resnični Bog, usmili se nas!

Sveta trojica, en sam Bog, usmili se nas!

S. Marija,

S. Mati božja,

S. devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

Mati nedolžna,

Mati presveta,

Mati ljubeznjiva,

za nas Boga prosil

Mati prečudna,
Mati našiga stvarnika,
Mati našiga odrešenika,
Devica modra,
Devica častitljiva,
Devica hvale vredna,
Devica mogočna,
Devica usmiljena,
Devica verna,
Podoba pravice,
Sedež modrosti božje,
Začetek našiga veselja,
Posoda duhovna,
Posoda časti vredna,
Posoda vse svetosti,
Skrivnostna roža,
Turn kralja Davida,
Turn slonokosteni,
Hiša zlata,
Skrinja mirú in sprave,
Vrata nebeške,
Zgodnja danica,
Zdravje bolnikov,
Pribežališe grešnikov,

za nas Boga prosí!

Tolažnica žalostnih,
Pomoč kristjanov,
Kraljica angeljev,
Kraljica očakov,
Kraljica prerokov,
Kraljica aposteljuov,
Kraljica marternikov,
Kraljica spoznovalcov,
Kraljica devic,
Kraljica vseh svetnikov,
Kraljica brez madeža izvirniga
greha spočeta,

za nas Boga prosi!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjem-
lješ; zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjem-
lješ; usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjem-
lješ; usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nas. Češena si Marija.

Molitev

1. K presvetimu rešnjimu telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kteri si nam v prečudnim zakramentu spomin svojiga terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, sv. skrivnosti tvojiga telesa in tvoje kervi tako častiti, de sad tvojiga odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti sv. Duha Bog vekomaj. Amen.

2. K sveti devici, materi Marii.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši

nas vselej vseh nevarnost. O častitljiva in žegnana devica; naša Gospa; naša srednica; naša besednica; naša pomočnica! S svojim sinom nas spravi, svojemu sinu nas priporoči, svojemu sinu nas izroči.

V. Prosi za nas sveta božja porodnica!
O. De bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! de vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in de bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej device sedanje žalosti rešeni in večniga veselja deležni.

Češena bodi Kraljica.

Češena bodi, Kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češena! K tebi vpijemo zapušeni Eviini otroci, k tebi zdihujemo

žalostni in objokani v tej dolini solz. Oh, oberni tedej, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnim življenji Jezusa, žegnani sad tvojiga telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka devica Marija!

V. Prosi za nas sveta božja porodnica!
O. De bomo vredni obljud Kristusovih.

Molimo.

Vsegamogočni večni Bog! ki si dušo in telo častite device matere Marije, de bi vredno prebivališče tvojiga sina biti zaslužila, s pripomočjo sv. Duha pripravil; daj, de bomo, ki se njeniga spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodujih zlegov in večne smerti rešeni.

3. K svetimu Jožefu.

Glejte, modri in zvesti hlapec, kteriga je postavil gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!
O. De bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo, Gospod! za-
služenje ženina tvoje presvete matere
Marije pomaga, de, kar naša slabost
ne premore, nam bode po njegovih
prošnjah dodeljeno.

4. Za vse potrebe.

Ponižno, Gospod, te prosimo, raz-
veži po svoji milosti naših grehov
vezí, in ohrani po prošnjah svoje
izvoljene matere ljube device Marije
in vseh svojih svetnikov nas svoje
služabnike, naše dobrotnike in naše
pohištvo v vse svetosti; tudi očisti vso
našo rodovino in naše prijatle od hu-
dobe in grehov, in napolni jih z le-
pimi čednostmi; dodeli nam mir in
zdravje, odverni od nas vidne in ne-
vidne sovražnike, in odženi vse hude

želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijateljem in neprijateljem, in obvaruj to faro z vsimi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim keršenikom, živim in mertvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našiga papeža I., našiga škofa I., našiga svetliga cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko in vse keršansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj žegen pridi z nebes doli na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našim Jezusu Kristusu, sinu tvojim, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti s. Duha Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.
O. Amen.

Oče nas. Češena si Marija (petkrat).

O gospa moja, o mati moja! tebi se vsega darujem, in de se tebi vdaniga skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce, sebe popolnoma vsega. Ker sim tedej tvoj, o dobra mati! vari me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo.

(Kdor to molitvico s pobožnim in skesanim sercam zjutraj in zvečer po angeljskim češenji moli, zadobi vsaki dan odpustek za 100 dni, in če v mescu enkrat s zakramente vredno prejme, in navadne molitve za odpustke opravi, popolnoma odpustek. Pij IX. 5. vel. serp. 1851).

1. Dan.

Zakaj sim na tem svetu?*)

O moj Bog! Ti si me iz nič vstvaril in na ta vset si me postavil, de bi jest tebe tu častil in ljubil, in se v tej sveti ljubezni nek daj zveličal; zato je tudi Jezus Kristus na s. križu za-me umerl; zato me je s. Duh posvetil. Dal si mi, moj ljubi Bog! telo in

*) To piše pobožni misjonar J. A. Stelcig.

neumerjočo dušo; pa ne zavoljo telesa, temuč zavoljo duše si me postavil na ta svet; nisi mi dal duše zavoljo telesa, temuč le zavoljo duše imam telo, ktero je prah in se bo spet kmali nazaj spremenilo v prah; duša pa, — ta bo večno živela, in le za-njo moram tu skerbeti; de bi svojo dušo zveličal, zato sim na svetu.

Vsa moja skerb mora biti torej v to obrnjena, de rešim — zveličam svojo dušo: zakaj če njo zgubim, je nikdar več ne dobim, na večno ne. Pa vender je moja duša vstvarjena le za to, de bi tebe, o moj Bog! skoz vso večnost ljubila, vživala. Nič, čisto nič ne smem storiti, kar bi škodovalo moji duši, kar bi jo ranilo ali pa celó pogubilo. Vem, de svet, hudobni duh, moje lastno poželenje, vsi ti, dobro vem, hrepené po moji duši kot rjoveči levi, vsi ti se mi prilizujejo, me hvajlijo, me zapeljujejo, pa družiga ne išejo, kot de bi pogubili mojo dušo; za to čuti, moliti, zdihovati hočem k tebi, o moj mogočni Bog! de bom s tvojo pomočjo premagal te dušne sovražnike, ter bom po tvoji milosti za to zmago večne nebesa — tebe samiga v plačilo prejel.

V méstu Florenc je pobožna deklica odgovorila mladenču, kteri jo je v greh na-

peljeval in ji je zato ponujal veliko darilo, rekoč: Kaj? misliš ti, de jest svojo neumerjočo dušo tako malo cenim? za to minejoče darilo bi jo jest prodala? Veš kaj? Ko bi mi ti vse zaklade vse zemlje dajal za mojo dušo, je ne prodam satanu. Z veseljem sim pripravljena za zveličanje svoje duše umreti, in pa nobena stvar me ne bo premotila, de bi prelomila obljubljeno zvestobo, ki sim jo po dolžnosti Jezuzu Kristusu storila.

Tudi jest, o moj Jezus! zročim tebi svojo dušo, ter ti obljubim večno zvestobo; pa ti, o moj Bog! me podpiraj v tem sklepu.

In ti, o Marija, moja mati! pomagaj mi, prosi za-me.

Danes preišluj:

1. Bog me je vstvaril, de bi njega ljubil in za to ljubezen njega samiga v plačilo dobil.

2. Eno samo dušo imam; če to zgubim, je vse zgubljeno.

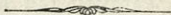
3. Kdo mi bo vender škodo povernil, če zgubim svojo edino dušo?

Zdihljej.

1. Moj Bog! ti si me vstvaril, de bi te ljubil in — ljubiti te hočem s tvojo pomočjo.

2. Moj Bog! jest hočem k tebi v nebesa priti, naj veljá kar hoče.

3. Jezus, Marija in sv. Jožef, varujte mojo dušo!

2. Dan.

Od smertniga greha.

Le edino pravo hudo — edino pravo zlo je na tem svetu, in to je smertni greh. Moj Bog, ti si nam dal svoje zapovedi, de bi jih mi tvoji otroci na tanko spolnovali; vem, kdor prostovoljno, vedama prelomi eno teh zapoved, tebe, o moj Bog! žali, tebe nar višiga, mogočniga zaničuje. O grozovitna misel: Ubogi revni človek se prederzne žaliti svojiga dobriga Očeta, svojiga Boga! — O moj Bog! če premišljujem, koliko dobrot, koliko gnad si mi že skazal; če vzamem v

roko križ in premišljujem britko smert svojiga Zveličarja na križi, ter vidim tu, koliko terpljenja je greh mojimu Jezuzu napravil, oh! pač bi se zavoljo ediniga smertniga greha pred teboj, o večni Bog! zgrudil nazaj v prah, iz kteriga sim bil vzet. — Zakaj pač, o moj Bog! te nehvaležni ljudje žalijo! Za kratko veselje, hitro minejoče nasitjenje gerdiga poželenja, ki se v grenak pelen spremeni takrat, ko človek misli piti sladkosti; za nektare krajcarje zaženejo proč tebe, o večna ljubezen! in prodajo satanu svojo dušo. — To premišljevanje naj presune moje sercé! Tudi se še hočem spomniti hudih nasledkov, ki zadenejo človeka zavoljo smertniga greha. Tak človek, to me sveta vera uči, tak človek postane sovražnik Boga samiga; oropana je njegova duša vse gnade Božje, vsega zasluženja, kteriga si je nabirala z velikim trudem; grozni červ vesti, ki nikdar ne miruje, večkrat huda bolezen, zasramovanje, revšina, pa vsaktere nadloge so že na zemlji nasledek greha; oh. kaj pa še le v večnosti? Če umerje človek v stanu smertniga greha, so mu nebesa na večno zaklénjene, zgubljene; on je zaveržen, zaveržen v tisto strašno terpljenje, ki se dopovedati, popisati ne da, ktero ne bo nikdar

nikoli konca imelo, ktero bo, oh, večno terpelo. O Bog, kaj čaka nespokorjeniga grešnika! Spomni me, o neskončni Bog! tega, ko bodo skušnjave prišle čez me, de jih ložej premagam in Jezusu zvest ostanem. Daj mi pa tudi solzé, o križani Jezus! de zadost objokujem pregrehe, s kterimi sim te dozday tolikokrat že žalil. Ne pripusti, de bi še kdaj s kakim greham razžalil tvojo nezapopadljivo svetost.

S. Angela mi dajè pač lep zgled, kteriga posnemati hočem. Kadar je ta pobožna devica šla memo kake bridke martre, je obstala in zdihnila z zolznimi očmi: O moj križani Zveličar, oh, de bi te pač nikoli ne bila žalila! O moj Jezus! naj raji prec umerjem, kot de bi te še kdaj s kakim greham razžalila.

Danes, ja vsaki večer hočem popolnamo žalost obuditi čez svoje grehe, zlasti če mi bo vest kak, morebiti celo smertni greh očitala.

Danes preišljuj:

1. Smertni greh je nar strašnejši budo, in jest se ga tako malo varujem.
2. Smertni greh me v sovražnika Božjiga spremeni.

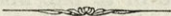
3. Če v smertnim grehu umerjem, bom na večno pogubljen.

Zdihljej.

1. Karkoli hočeš, o moj Bog, le nobeniga greha več ne!

2. Iz ljubezni do tebe, o moj Jezus, hočem vse preterpeti, de te le z nobenim greham več ne žalim.

3. O moj Jezus! vtisni v mojo dušo velik strah pred vsakim greham.

3. Dan.

Od smerti.

Hitro teče naše življenje, na enkrat bo smert tukaj. Vsi bomo umerli, pred ali poznej, kdaj? to le Bog vé. Smert ne dela nobeniga razločka. Cveteča devica umerje, kakor sivi starček. Večkrat se sliši, ta ali uni je umerl, kdo bi bil to mislil, de bo tako naglo sklenil, še je bil popolnoma terden, vsega je imel obilno, lahko bi bil še živel. Tako, o

moj Bog, bodo morebiti kmalo govorili tudi od mene. Vem, moje življenje je na tanko nitko navezано, ura mojiga življenja ima svoj tek že od vekomaj sem odločen; in ko se bo pretergala nitka, stekla bo ura življenja, bo konec mojiga bivanja na tem svetu. Umreti bom torej mogel, pa kdaj? Ali bom še veliko let živel, ali je smert že blizo! morebiti že na vrata terka? Ali bom dolgo bolan, ali se bom hitro ločil? Ali bom imel čas se prav pripraviti, ali še misliti ne bom mogel, kako in kaj bi si preskerbel na dalgo pot? Ali bom domá ali drugod, pričo svojih ali med ptujci? ali v družini ali na samoti umerl? — Vsega tega ne vem, to le vsegavedoči Bog ve, le njemu samimu je to znano. To pa vendar vem, de na tem je vse ležeče, kako bom umerl. Smert me bo prestavila v večnost, v večnost pa srečno ali nesrečno, v nebesa ali pa v pekel. Treba je torej, silno treba je, de večkrat na to mislim, da se pripravljam, na ločitev s te zemlje, de ne navezujem svojiga serca na nečimernost tega sveta, ker vem, de posvetniga veselja ne bom dolgo vžival, vem, de nisim za ta svet vstarjen, de sim tukaj le ptujic; moja prava domovina so nebesa; v nebesa pa priti ne morem, če bom ljubil ta svet, če bom stregel svojimu pože-

lenju, hodil po široki cesti, ktera pelje v pekel; vem, de proti nebesam je ozka steza, ternjeva, težavna pot. Kteri pa ta svet ljubijo, mehkužno živé, niso v stanu priti v nebesa. Torej se moram zatajevati, de ne pridem v zaderge, iz kterih se izkopati, bi mi smert več časa ne pripustila. Nečimer-nost sveta hitro preide.

Neka deklica je bila na smertni postelji. Mlada, bogata, zala je bila, pa smert tega ni nič porajtala. Starši so jo silno radi imeli, bali so se za njo ter so ji prikrivali nevar-nost, v kteri je reva bila. Ko so pa vidili, de je njeno življenje pri kraji, de se smert bliža, so jo s solznimi očmi opominjali, de naj svojo vest spraša in z Bogam se spravi, ker umreti bo mogla. O moj Bog! britko zdihuje, tako mlada še, pa moram zapustiti ta svét. Dušni pastirji in starši so ji prigo-varjali, in v voljo Božjo se popolnoma vda. Ko je pobožno sv. zakramente prejela, je po nektere svojih prijatic poslala, in ko te pri-dejo, jim je že umirajoča resnobno djala: Ljube moje prijatlice! zato sim po vas po-slala, de bi vam nečimer-nost vsega posve-tniga pokazala. Oh, ko bi vé mogle svet tako viditi, kot ga jest zdaj spoznam, pač bi vé vidile, kako vas svet s svojimi nečimer-

nostmi slepi; spoznale bi, de vse drugo je nečimerno, nestanovitno, in le ljubezen, prava ljubezen do Boga, ta edina ostane. Lejte! moja ura se je stekla, tudi ura vašiga življenja bo kmalo odbila. Bodite modrejši kot sim bila jest, in se bolj skerbno pripravljajte na zadnjo uro. Zadnjikrat z vami govorim, molite za-me, tudi jest vas ne bom pozabila, če milost najdem pri vsegamogočnim Bogu. Kmalo po teh besedah je umerla. Besede te pa so si njene prijateljice globoko vtisnile v svoje serca. O de bi jih tudi jest nikoli ne pozabil!

Danes preišljuj:

1. Gotovo je, de bom umerl, ali kako dolgo bom pa še živel?

2. Morebiti je smert že prav blizo; ali sim pa pripravljen?

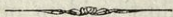
3. Umreti moram, pa ne vem, kdaj, ne vem, kako; to pa dobro vem, če umerjem v smertnim grehu, bom šel v pekel.

Zdihljej.

1. O Marija, ne zapusti me ob smertni uri!

2. O moj Bog! daj mi gnado svojo, de pobožno živim; de srečno umerjem.

3. O moj Bog, vse, karkoli sim in kar imam, vse že zdaj tebi darujem; saj enkrat moram tako vse zapustiti.

4. Dan.

Še nekej od smerti.

Tudi jest bom umerl. Naši spredniki so umerli, naši nasledniki bodo gotovo tudi umerli; tedej vsi bomo umerli. Ko bi bil še tako bogat, še tako lep, še tako zal, o smerti mi to nič ne pomaga, seboj vsega tega ne ponesem nič; vse bogastvo, vse lepo oblačilo, vse lepotije, vse bom zapustiti mogel.

V mestu Spalatu na Laškim je živela bogata deklica, ki je na lepo oblačilo vse svoje serce navezano imela. Bog je pa hotel pretergati to vez. Zbolela je prav nevarno. Reva od smerti ni hotla nič slišati, pa zato se je smert ni zbala, zato smerti nič ni bilo mar. Prav blizo smerti že, poprosi za svoje

nar lepši oblačilo, de se še enkrat ž njim olepotiči. Okoli nje stoječi niso vedili, kaj reva misli. Začne se ogledovati, v svoji nečimernosti si dopade, in zdihuje: Ali res moram v svoji cveteči mladosti umreti? Oh taka lepa sim, in svet moram, zapustiti? Prigovarjati so ji začeli, pa ona nobeniga poslušati noče, in — umerje. —

Kaj se bo pa zgodilo po smerti z mojim telesam, kteriga zdaj toliko ljubim, mu toliko strežem? ker smert ga bo neusmiljeno pokosila, ako bi bilo še tako lepo. Oh, še pred smertjo zgine telesna lepota, oči otemne, nekako okalné; smert zbríše vso lepoto z obraza, ter ga s hladnim potam blede ogerne. Ko se bo pa že duša od telesa ločila, kaj se bo z mojim telesam potem zgodilo? Oh! le nekte ure poznej bo začelo že trohneti, červam bo v delež, moji nar večji prijatli se mi v treh dneh več bližati ne bodo hotli, ne bodo mogli. In v malo letih ne bo ostalo družiga, kot ubogo golo rebrovje, pest prahú.

Oh, moj Bog! spoznam, kako nespa-
metno je, toliko skerbeti za kalup svojiga
telesa, ga toliko mehkužiti, mu toliko streči.
O de bi mi pač vedno pred očmí bila mine-
jočnost tega posvetniga; o de bi vedno mis-

lil, de moje telo je le trohljiva, červiva hišica moje duše; moj obraz, kteriga večkrat omivam, lepoticim, je prevlečena koža čez mertvaško čepino. O de bi mi vedno ta misel pred očmi bila, de bi z mehkuženjem svojiga telesa svoje duše ne zapravit! Zato hočem večkrat smert — ločenje duše od telesa premišljevati.

Neki imenitni pridigar je prišel v Pariz, poglavitno mesto na Francoskim. Nekiga dné pride k njemu prevzetna, nečimerno opravljena ženska, ki ga zaprosi, naj bi ji lepo ogledalo ali špegel preskerbel. Pobožni mašnik ji obljubi. Kmalu potem se poda v hišo, kjer je živel ta ošabnica, in nekaj pod plajšem seboj nese. Hitro ga popraša žena, če ji je prinesel obljubljeno ogledalo? Ja, ji odgovori pridigar, pa pred ti ga ne pokažem, de bodo vsi tvoji domači pričujoči. — Ko so bili vsi skupaj, pokaže mašnik mertvaško glavo iz pod plajša, rekoč: Lej, to je nar lepši, nar boljše ogledalo za te. To je glava neke lepe deklina; tu v teh temnih jamah so bile bistre, svitle oči, ki so kot blisk švigale okrog, tu po teh golih kosteh so bile nežne, rudeče lica, ktere so oči družih na se vlekli, tu čez zo vihrali lepi lasje, tu so se smejali beli zobje. Tako popisuje vso mert-

vaško glavo in pristavi: Kar si zdaj ti, to je bila, ni dolgo tega, ta mertvaška glava, in kar je zdaj ta, to boš ti, ne bo dolgo tega. — Nečimerna ženska se ojstro pokoriti začne.

O moj Bog! pač debro bi bilo, de bi se tudi jest večkrat v tako ogledalo pogledal!

Danes preišljuj:

1. Kadar greš čez pokopališe, ali memo njega, se spomni, de boš tudi ti nekje pokopan, ne bo nikoli dolgo tega.

2. Kadar slišiš klenkati ali zadnjo uro komu zvoniti, vprašaj se: Kaj, ko bi ždaj le meni zvonilo, ali bi bil pripravljen?

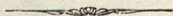
3. Kadar te nečimerna misel nadlegva, spomni se mertvaške glave.

Zdihljej.

1. Moj Bog, varuj me nečimernosti!

2. O moj Jezus! kako sim bil vender neumen, de tebe iz vsega serca ljubil nisim.

3. Pomagaj mi, o Jezus! de sebe zatajujem in tako tebi dopadem.

5. Dan.

Od posebne sodbe.

Prec, ko se bo duša od telesa ločila, tisti trenutek bo že postavljena pred sodnika Božjiga. Ko bodo moje hladne obervi moji prijatli — če bodo na zadnje uro pri meni — še mi zatiskali, moje blede ustnice skupaj devali, se moje telo morebiti še ne bo popolnoma shladilo, oh, takrat ho moja duša že pred ojstrim sodnikam. In kdo bo ta moj sodnik? Jezus Kristus, vsegavedoči Bog. Oh, pravični Bog! kako bo takrat, ko bom Jezusa zagledal in vest mi bo očitala, de sim ga z grehi žalil! Opomnjem bom vseh gnad, ktere mi je moj Bog v vsem mojim življenji skazal, vse opominjevanje pridigarjev in spovednikov, svarjenje in dobri nauki

mojih učenikov, mojih staršev, vse notranje navdihnjenja, oh, vse to bo pred mojim duhovnim očesam odkrito. Pa tudi moj angel varh bo kazal, koliko si je prizadeval za-me. Oh gorjé, če ga nisim kdaj ubogal! Pa ne le dober, tudi hudobni angel bo moj tožnik. Vse grehe bo kazal sodniku, vse, ktere sim sam storil, ali kriv bil, de so jih drugi storili. Oh tam ne bo nič zakritiga. Vse, vse čisto bo razgernjeno, celo moje pregrešne misli, želje, nečimerni pogledi, nespodobno obnašanje. S kom se bom takrat izgovarjal? Ali bom mar rekel: moja slaba natura me je v take pregrehe pripeljala? Oh, Jezus bi mi prec rekel: Saj so se ti ponujale gnade, pomoči, zakaj nisi bolj obilno, bolj zvesto pil iz studenca vseh gnad? zakaj nisi bolj lepo, bolj pogosto sv. zakramentov prejemal? Ali bom morebiti rekel: Ja, tudi drugi so tako živel. Kristus bi mi na to odgovoril: Ti bi imel le na-se gledati, drugi bodo zavoljo svojih grehov sojeni, in tudi ti le zavoljo svojih. Ja! noben zgovor ne bo nič veljal, noben ne bo obstal. Z nepremakljivo ojistrostjo bo sodnik svojo sodbo izrekel. Proč od mene, ti me nisi ljubil, nezvest si mi bil, mojo ljubezen si zaničeval, tudi jest te na vekomaj več ljubil ne bom, proč od mene v — večni ogenj! —

O moj Bog! ljubiti te hočem, ljubiti iz vsega serca, z nobenim greham te nočem več žaliti. Daj mi gnado, ta svoj sklep spolniti! Kako bi enkrat britko jokal, ako bi z grehi obložen stopiti mogel pred tvoj sodnji stol. Ti, o moj Jezus, me tega vari! Marija, moja mati, prosi za-me!

Na smertni postelji je ležala deklica, ktera je nečimerno živela. Dušni pastir je stal zraven nje, ter jo je lepo na smert pripravljajal. Na enkrat zažene svoj glas in pravi: Pravični Bog! kako bom odgovor dajala od svojiga pregrešniga življenja? Gorje meni! s svojo nečimerno obleko, z nepotrebnim pohujšljivim govorjenjem, s svojim hudobnim življenjem sim jih veliko pohujšala, jim pomagala v nečno pogubljenje. Vsi ti me bodo tožili pri Jezusu Kristusu, mojim sodniku! In pri teh besedah je umerla.

Večkrat, o moj Bog, me spomni ojstre sodbe!

Danes premišluj:

1. Gotovo boš enkrat sojen, in tvoj sodnik nobeniga zgovora ne bo poslušal.

2. Delaj pokoro, dokler je čas.

3. Sprašuj svojo vest večkrat, sodi sam sebe, de te bo Bog milostivši sodil, de te Bog tako oestro ne bo sodil.

Zdihljej.

1. Moj Jezus! bodi milostljiv meni ubogimu grešniku!

2. O Jezus! de bi te pač nikoli ne bil razžalil!

3. O moja ljuba mati Marija! sprosi mi gnado, de stanoviten ostanem v svojim terdnim sklepu do konca svojiga življenja.

6. Dan.

Od vesoljne sodbe.

„Vstanite vi mertvi in prikažite se pred sodbo.“ Tako bodo nekdej, na poslednji dan angeli s trobento klicali vse mertve pred sodbo. Vsi bodo zapustili svoje grobove in se bodo sklenili s svojimi telesi. Oh, strašno zedinjenje zaveržene duše s svojim pregreš-

nim nečistim telesam! Pač se bodo uboge duše bale, tresle, ko se bodo prikazale na nebu grozovitne znamenja pravične sodbe. „Zakaj Bog bo, pravi sveto pismo v bukvah modrosti 5, 18, Bog bo vse stvarjenje obožil, de se bo razserdil nad svojimi sovražniki in vès svet bo ž njim šel v vojsko zoper nespametne in hudobne.“ Solnce bo otemnelo, mesec ne bo več dajal svoje svitlobe, zvezde bodo z neba padale in vsi rodovi zemlje bodo zdihovali. Blisk bo zrake prešnil, tresk in grom zemljo pretresel in z gorečimi meči bodo Gospodovi angeli vse ljudi peljali v dolino Jozafat. O, moj Bog! tedaj vsi ljudje se bodo k sodbi zbrali. Moji starši, bratje in sestre, moji spovedniki, vsi moji znanci. Bukve življenja se bodo odperle in pisano bo v njih z gorečimi čerkami, in, oh! vès svet bo znal brati.

Zapisane bodo vse pregrešne misli, nar skrivnejši želje, vsako hrepenenje serca, vse besede naše. Oh! in toliko nepotrebni, zvitih, nečimernih, nečistih besed! Odkrite bodo vse pregrešne djanja, vse dela temote. Karkoli je človek storil, če še tako na skrivnim, kar je celo življenje pred drugimi zakrival, to vse, ja prav vse bo odkrito. Oh! in to vse bodo moji starši, moji prijatli brati znali, če

tudi tukej v tem življenji nobene čerke niso poznali. Oh! moja hinavšina bo odkrita pred vsemi, ki so me imeli pošteniga, pobožniga. — O griči, pokrite nas, o hribi, padite na nas, bodo nesrečni vpili, pa vse zastonj; v njihovo sramoto bo vse oznanjeno, de vès svet spozná, kaj so v resnici bili. — In zdaj bo nebeški Zveličar rekel pobožnim: Moji ljubljenci! vi ste mi bili zvesti, ljubili ste me, zavoljo mene ste bili zaničevani, pridite, vaše solze vam bom zbrisal, na večno se bote veselili z menoj, ker ste iz ljubezni do mene toliko terpeli.

Vi pa, neumni! poreče Jezus hudobnim, ki ste ljubili svet in njega nečimernost, ste v mesenim poželenji služili hudiču, poberite se od mene vi, prekleti; pregrešno ste se veselili, le majhniga veselja niste meni darovali, poberite se v večni ogenj, na večno bote terpeli, na vekomaj zdihovali! —

O, moj Bog! strašno ločenje! Otroci bodo odtergani od staršev, bratje od sestrá, prijatel od prijatla. O prebritko slovó! Proč, proč, bodo angeli zagnali in hudobni duhovi bodo čez pogubljene planili, jih seboj v večno ječo podili. In peklenške vrata bodo zaplohane. Britko se bodo pogubljeni ozerali in zagromelo bo po njihovih ušesih: Na večno,

na večno! Čas je pretekkel in — večnost se je pričela, de nikdar ne bo minila.

O moj Jezus, milost! o moj Jezus, milost! O Marija, pomagaj!

Danes preišluj:

1. Pred vsem svetam bom enkrat stal, vsi ljudje bodo spoznali, kaj sim vresnici!

2. O pač bi bil neumen, ako bi le en greh svojimu spovedniku zamolčal, ker bi ga na sodnji dan zvedil vès svet.

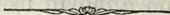
3. Ko bi moj sedanji dušni stan bil zdajle vsemu svetu odkrit, ali bi mi bilo všeč?

Zdihljej.

1. O moj Jezus! daj mi gnado resničniga spreobrnjenja.

2. O Marija, moja mati! prosi Jezusa, naj mi vse grehe odpusti.

3. Usmili se me, o Gospod! po svoji veliki milosti.

7. Dan.

Od pekla.

Gotova resnica je, de je strašan kraj kjer poguljeni pravici Božji svoj dolg na večno plačujejo, kjer bodo za svoje grehe na večno terpeli; in ta strašni kraj je pekel. — O, kaj nek pogubljeni v peklu terpé? Kar si le tu na zemlji strašniga, grozovitniga, nesrečniga misliti zamorem, to vse je tam združeno, de grešniga človeka terpinči. Hudi ogenj ga švigajoč obdaja; gerdi smrad ga nadlegva; kot gadi in kače pika in gloje njegovo sercé červ, kateri nikdar ne pogine; večna grozna lakota in pekoča žeja mu neprenesljive bolečine prizadevate. Vse to pa za pogubljene ni še pravi zapopadek terpljenja; zapopadek, celota pogubljenja je zguba Boga samiga; to je nar hujši, to nar strašnejši, to je neprenesljivo. —

Oh, spoznam, moj Bog! tu na zemlji moja duša nič tako zelo ne hrepeni po tebi, kakor bi mogla hrepeneti, ker te prav ne spozná; je s telesam obdana neobčutljiva za tebe; ko bo pa moja duša iz telesa, te pozemeljske ječe, se vzdignila, in bo enkrat tebe, o neskončna lepota! zagledala, potem

jo bo prevzelo zdaj nezapopadljivo hrepenenje po tebi, o moj Bog! de bi se sklenila s teboj, začetnikam vsega dobriga, zapopadkam vsega ljubeznjiviga. — In, oh, strašna misel! duša pogubljena pa bo silama odtergana od večne neskončne lepote, za katero je bila vstvarjena, od vekomaj namenjena; odtergana bo, de bi je nikdar nikoli več ne vidila; odločena od nje na vekomaj. Ko svetniki v nebesih brez nehanja obličje Božje zveličani gledajo, se njihovo okó po nepopisanim veličanstvu raduje, njihovo uho v angeljskim petji sliši večno alelujo, njihovo serce v nebeškim veselji brez konca sladko se vzdiguje, oh! takrat pogubljeni v neznanim zlégu sam sebe terpinči, v gnjusnim preklinjanji Božjiga veličanstva škripaje z zobmi sam sebe terga, ter se v strašnim vpitji iz brezdna v brezdno neskončniga obupanja meče. Oh, kakošen grozoviten stok! Oh! bo pogubljena duša zdihovala, sama sim kriva te neizrečene zgube! O de bi nikoli ne bila na plesišu, o de bi nikoli nesrečniga znanja ne bila imela, o de bi bila pred priložnostjo bežala! Oh, zavoljo gerdiga poželenja, zavoljo hitro minejočiga veselja sim zgubila lepe nebesa in zato bom tu gorela na vekomaj! Edina resnična, dobro opravljena spoved,

mala pokora, kratko življenje v zatajevanji in pobožnosti, in večna krona bi bila moja; zdaj pa moram večno terpeti, večno goreti! Gorje meni! gorje! za me ni nobeniga odrešenja, na vekomaj nobeniga! — O moj Bog! ko to premišljujem, me groza obhaja, oh, kaj bi še le občutil, ko bi mi bilo dano pogledati terpljenje pogubljenih! Tresem se pred tem, bojim se pekla, oh, de bi se tudi vsega bal, kar me v pekel pogrezniti zamore!

Sv. Frančišk od Hieronima, imenitni misijonar, je nekdam svojo pridigo imel blizo hiše, v kateri je prebivala razuzdana ženska Katarina z imenam. Ravno je bilo pri nji več mladih norcev, s katerimi se je radovala, smejala, pela, plesala, de je s tem celo pridigarja motila. Kmali potem, neko nedeljo gre sveti mož spet memo te hiše, pa velika množica ljudi ž njim. Pri Katarini je bilo vse tiho, in svetnik zapraša, zakaj je danes tu vse mirno? Oh, oče! kaj ne veste, Katarina je na nagloma umerla, še spovedati se ni imela časa, mu odgovoré. Umerla je! se začudi sv. Frančišk, in brez spovedi je umerla? Pojdimo jo pogledat. Gredo v hišo, vidijo na parah hladno blediga merliča. Svetnik napolnjen s sv. Duham trikrat glasno zakliče: „Povej nam, Katarina, kje si zdaj?“ in blede

ustnice se odprejo, in grozovito reče mervta:
„V peklv, v peklv“. Poslušajte, pravi svetnik,
v peklv! Jezus, Marija, sv. Jožef! v peklv!

Oh, strah in groza! O Bog me vari
pekla!

Danes premišljuj:

1. Vsaki smertni greh me zamore
na večno v pekel pogrezniti.

2. Ali smem to za kratkočasje,
za šalo, za nedolžno razveseljevanje
imeti, kar me zamore na večno po-
gubiti?

3. Če le še enkrat grešim, zamo-
rem tudi na enkrat, pa na večno po-
gubljen biti.

Zdihljej.

1. Moj Bog! kako se ti zahva-
lujem, de me nisi že pogubil, kar
sim že tolikrat zaslužil?

2. O moj Jezus! usmili se me, ne
zaverzi me na večno; ljubiti te hočem

vso dolgo večnost; v peklu bi te pa le večno preklinjal.

3. O Marija! prosi za-me, de me tvoj Božji sin ne zaverže v pekel.

8. Dan.

Od potrebe spokorjenja.

Sveta vera me uči, če hočem priti v nebesa, moram biti popolnoma nedolžen, popolnoma čist, ker nič nečistiga ne pojde v nebeško kraljestvo, pravi moj Jezus. Pa kdo je popolnoma nedolžen, popolnoma čist? Grešniki smo vsi, grešniki veliki. Zraven ozke steze nedolžnosti pa ne pelje nobena druga pot v nebesa, kot le še sama sterma in s ternjem zapletena pot prave pokore. Pač blagor meni, če je duša moja še neomadeževana, Bogu dopadljiva, njemu ljubeznjiva; pač moram Jezusu hvaležen zato biti, pa ga tudi serčno prositi, naj me s svojo mogočno gnado že sa naprej podbira, de nikdar nikoli v noben greh ne privolim. Če sim pa tako nesrečen in — Bog hotel, de bi ne bilo! —

de sim v grehe zabredel, sim tako zapravil svojo nedolžnost, potem mi ne ostane druga, kot pokoriti se, in pokoriti tukej na zemlji, kjer pokora v očeh Božjih veljavo ima; zakaj vsaki greh mora pokorjen biti, če ne tu na tem svetu, pa gotovo tam v večnosti; v večnosti pa pokora za smertni greh še tako ojstra nič ne zdá, nobeniga zaslužnja, tudi nobeniga polajšanja nima. Pokore pa odlašati ne smem, saj ne vem ali bom še jutri živel ali ne, in če v smertnih grehih umerjem, bom večno — oh večno pokoro delal, pa nikoli je ne bom zdelal.

Delati pa moram ojstro pokoro, ker pregreha je veliko razžaljenje Božje, torej mora biti kazen pregrešku primerjena; ali je pa zadosti še tako ojstra pokora za edini smertni greh? Resnobo, stanovitno se moram pokoriti, zakaj, če le še enkrat v stari greh nazaj zabredem, je moje zveličanje morebiti zgubljeno na večno. Kdo ve? če še enkrat grešim, ali mi bo Bog dal tudi še enkrat gnado spoznanja, gnado spokorjenja, kar nikoli ni v moji moči. Če se moje meso še tako ustavlja potrebnim pokori, vendar moram pokoro delati; saj je bolje, de tu en čas terpim, kot de bi potem celo dolgo večnost terpeti, zdihovati mogel v groznim ognji.

Pa tudi vem, de me bo moj Jezus podpiral s svojo mogočno gnado, če bom po poti pokore zvesto hodil, že tu mi bo dal tisti notranji mir, ki mi ga svet ne more dati, mir in radost, kakoršne vsa nečimernost posvetna nima. Nič me ne sme ostrašiti pred pokoro, še velikost mojih grehov ne, saj vem, kako neizmerno je usmiljenje mojiga Boga; vem, de je Jezus za-me umerl, moj dolg s svojo drago kervjo nebeški pravici poplačal; vem, de on noče smerti grešnikove; torej hočem pred križaniga Jezusa poklekniti, gnade, milosti ga prositi; gotovo me ne bo zaverigel, saj zgrevaniga serca on ne zaverže. Jezus Kristus me ljubi, zveličati me hoče, svoje roke po meni steguje, in v njegovo milostljivo naročje se hočem podati.

Če me tudi obilnost, velikost mojih pregreh straši, se spomnim s. Avguština, s. Magdalene, razbojnika na križu. Nar veči grešnik zamore še velik svetnik biti. Sv. Pelagija je bila velika grešnica, v pohujšanje svojiga kraja. Gnada Božja jo je presunila, gre k svetimu škofu Nonu, pade na svoje kolena in vsa solzna zdihne: Duhovni oče! ali je za tako veliko grešnico, kot sim jest, še odpušenje mogoče? Ja, odgovori sv. škof, za očetovo usmiljenje Božje ni noben greh pre-

velik. Še ti Bog gnado ponuja, če hočeš pokoro delati. In Pelagija za terdno sklene svoje življenje prenarediti, spozná svoje hudobije očitno, prosi odpušenja zavoljo daniga pohujšanja, sežge vse nečimerne lepotije, s kterimi je sebe in druge zapeljevala, in umerje — svetnica.

Tudi jest, o moj križani Jezus! hočem zapustiti vse pregrešne znanja, vso nečimernost posvetno, in tebi o Jezus! hočem zvesto služiti, vedno se pokoriti, de se s teboj nek-daj v nebesih zamorem veseliti.

Danes preišluj:

1. Po storjenim smertnim grehu je za-me le dvojna pot: pokora ali pa pekel.

2. Zdaj imam še čas pokoro delati, pa ga ne bom zmiram imel.

3. Grešil sim. Pokoriti se hočem.

Zdihljej.

1. O Jezus! grešil sim, pa pokoriti se, sklenem. Lej! z žalostnim srcam padem pred té, obžalujem svoje

pregrehe iz dna svojiga serca. Od zdaj te nikoli več ne bom žalil.

2. Moj Jezus! pripravljen sim, tu terpeti, karkoli hočeš, le tam v večnosti mi prizanesi.

3. O Marija, moja ljuba mati! sproši mi gnado stanovitne pokore do konca mojiga življenja.

9. Dan.

Dvojna pot.

Na tem svetu je vedna vojska. So namreč na tem svetu otroci luči in pa otroci teme; učenci, vojšaki Jezusa Kristusa, in pa učenci, vojšaki hudobniga duha. — Blaga knežinja, Margarita Avstrijska, je nekdanj po svojim lepim pohištvu pregledovala novo lepo zmalane sobe. V veliki izbi obstojí, gleda nepremakljivo po stropu, de jo solze oblijejo. Spremljajoče žene jo poprašajo, kaj de ji je, de se joka? Lejte, moje ljube! zdihne, na tem stropu tam je namalana dvojna pot. Ena pelje proti peklu in ta je široka

cesta, veliko jih po nji hodi, s cveticami, z venci so obdani; pa reve ne vidijo strašne jame, proti kateri gredó. Druga pot, lejte! je ozka, od začetka s ternjem zarašena in s kamnjem nasuta, in veliko njih se boji te poti, ker se jim težavna zdi, se vernejo, in nikdar na sionsko goro, v nebeški Jeruzalem prišli ne bodo. — Oh ljube moje sestre! po kateri poti mé hodimo? pristavi knežinja.

Oh, moj Bog! po kateri poti nek jest hodim? Čudno, pa imenitno vprašanje!

Vem, de so ljudje na svetu, ki malo mislijo na Boga in na molitev; družiga jim ni mar, kot, kaj bi oblekli, kaj jedli, kaj pili, kako si denarjev, blaga, bogastva pridobili, zraven kako bi se veselili, rajali, norčevali z drugim spolam, kako svojimu poželenju stregli, z eno besedo, kako bi svetu služili. Teh ne skerbé nič kej strašne pregrehe, v ktere so vsi zakopani; ti imajo persteno — meseno serce in po široki cesti proti peklu deró.

Vem pa, de so tudi drugačni ljudje na svetu, ki radi molijo, so ponižni, oblečeni po svojim stanu, bežé pred vsako grešno nevarnostjo, ne skerbé toliko za jéd in pijačo, išejo nar pred Božjiga kraljestva in njega pravice, in dobro vedó, de jim bo mili

Oče v nebesih vse drugo privergel. Te imajo pobožno — sveto serce, gredó po ozki poti, gredó proti nebesam.

Po kateri poti sim do zdaj jest hodil? Po kateri hočem za naprej hoditi?

Tako se je vprašala neka deklica po smerti svojih staršev. Nje oče so bili pobožni, delavni, poterpežljivi, pa skorej vedno bolehní. Umerli so in pri njihovi smerti vstane velik vihar, hudo vreme, de jih tri dni niso mogli pokopati. Lejte, lejte, je hudobni svet govoril, pobožniga starca je tako Bog sovražil, de ga še spodobno spraviti niso mogli! Mati te deklice pa je bila nečimerna, nerodna, jezna; za cerkev in molitev ji ni bilo dosti mar, v razveseljevanji tega sveta je živela. Zboli in umerje, pa brez posebnih bolečin; prav lahko smert je imela, so djali. Pri pogrebu je bilo nar lepši vreme. — Mislila sim sama pri sebi, pravi deklica, kateriga hočem posnemati v življenji, očeta ali mater? Sklenila sim lahko, nečimerno življenje svoje matere posnemati, ker to se mi je prijetniši, lepši zdelo. Kmaló potem zaspim in v sanjah se mi angel prikaže in nekako jezno me vprašuje, kaj sim sklenila posnemati, očeta ali mater? Strah in groza me obdá in nič mu odgovoriti nisim mogla. Prime me za

roko in me pelje na lep prijetin vert. In tu zagledam svojiga očeta; kej veseli so bili, v zlato oblečeni. Oh ljubi moj oče, naj bom tu pri vas! To ne more še zdaj biti, le tako lepo živi, kakor sim te vedno učil, in ti tudi kazal, pa boš semkej k meni prišla. Spet me prime angel za roko, pa me pelje v temno, strašno ječo. Oh, to je bil pekel! In tu zagledam svojo mater v grozni podobi, v sredi plamena, v sredi hudob. Ne morem dopovedati, kaj vse sim tu vidila. Mili Bog! zakličem, to so moja mati; saj edino kapljico vode naj jim dam, ker obupajoče se vijejo v strašnim ognji. Pa naglo me angel potegne, in — zbudila sim se. Podá se potem deklica v pušavo, in ojstro se je pokorila.

Dvojna pot je pred menoj. Po kateri hodim? po kateri hočem hoditi?

Danes premišljuj:

1. Moj Bog! nebó in pekel sta mi na ponudbo.
2. Tu veselo grešno življenje, tam večno terpljenje. Tu kratko terpljenje, tam večno življenje.

3. Kratko je življenje; pekel je pa večn.

Zdihljej.

1. Moj Bog! tvoj hočem biti.

2. Moj Jezus! daj mi gnado, de po ozki poti hodim.

3. Marija! podpiraj me, de k tebi pridem, te večno hvalim zavoljo tvoje pomoči!

10. Dan.

Od ljuhezni božje.

Človeško serce je za ljubezen vstvarjeno; nekej mora ljubiti, ker le v ljubezni bo nasiteno. Pa le sveta ljubezen mora moje serce napolnovati, le sveti plamen mora goriti v tempeljnu čistiga serca, saj Bog me ni vstvaril za ta svet, za pekel, ne de bi nečimernost tega sveta, ne de bi greh ljubil. In zakaj bi jest Boga ne ljubil? Ali je kdo lepši? ali mi je kdo boljši? ali je kdo bolj

vreden moje ljubezni, kot On? O zares! kaj je bolj veličastniga, kaj sladkejšiga, kot ta misel: Bog mene ljubi; jest pa njega ljubim! O, in jest dobro vem, de le v ti ljubezni zveličan biti zamorem. In zakaj bi njega ne ljubil? Na križ se ozrem, in križ mi pové, kaj de naj ljubim. Za-me je na križu kri prelil, za-me je na križu umerl: On, ki me z neskončno ljubeznijo ljubi od vekomaj sèm. O še več. V nar svetejšim zakramentu sv. Rešnjiga Telesa po meni hrepeni, mi gnade ponuja, v sv. Obhajilu me napolnuje z nebeškimi sladkostmi. Ali mi bo mar težko, njega ljubiti, ki me je toliko ljubil, ki me še zdaj toliko ljubi? Ali mi bo mar težko njemu služiti, ki je sam sebe za mene v grozovito smert dal? — O ljubiti, ljubiti hočem svojiga Boga, ljubiti svojiga Jezusa, prav serčno ga hočem ljubiti, prav rešnično ga hočem ljubiti; saj tudi On mene ljubi, saj On je ženin moje duše. Vsa, čisto vsa ljubezen mojiga serca, naj le njemu bo dana! Moje serce naj le za njega bije, za njega le klije! Iz te ljubezni hočem njegove zapovedi na tanko spolnovati, zvest učenec njegov hočem biti. Vem, de mi On nar bolj priporoča, svet in njega nečimernost zaničevati, svoje mesó, samiga sebe zatajevati,

zvite skušnjave hudobniga duha premagovati; o dobro to vem, pa tudi vse to storiti sklenem za terdno, Jezus, On sam mi bo vedno pred očmi, On bo meni izgled; kar je On ljubil, hočem ljubiti; kar je On zaničeval, hočem zaničevati; kar je On storil, hočem storiti, posnemati — ljubiti ga hočem. —

Sv. Margarita je bila prav lepa, pa tudi prav sveta devica. Poglavar Olibri jo je ljubil, pa nečisto, obetal ji je veliko zakladov, še za ženo jo je hotel, ko bi v greh privolila. Sv. devica pa je trinogu djala: Jezus Kristus je moj ženin, njemu sim večno zvestobo prisegla; ti me zamoreš nečloveško grozovito terpinčiti, v greh me pa nikakor prisiliti ne moreš.

Neki devici na Japanskim se je posvetni mladeneč z nespodobnim prilizovanjem silno silil, pa stanovitna je ostala v ljubezni do Jezusa. Hudobnež jo je vedno huje nadlegoval; nekdej jo najde samo, ko je nar manj mislila na to. Pobožna devica hitro izleče britko martro, ktero je vedno na nitki navezano na vratu nosila, jo kaže nesramnežu in pravi: Nesrečni človek, ne nadlegvaj me s svojim neslanim besedovanjem; lej! ta je moj ženin; ta edini je moje ljubezni vreden! Njemu sim vse svoje serce darovala, boj se

ga, zakaj On noče razdeljeniga serca. Poberi se proč in vedi, de sim pripravljena umreti, če drugače grehu ubežati ne morem. — Mladenča je bilo sram zavoljo te lepe, svete ljubezni do Jezusa; spokoril se je; serčni nevesti Jezusovi pa je sam pripomogel, de je v samostan prišla, kjer ni bilo več tolike nevarnosti za njeno nedolžnost.

To se pravi Jezusa res ljubiti!

Danes premišljuj:

1. Neizrečeno sim srečen, ker Jezusa ljubiti smem.
2. Jest moram Boga ljubiti, pa prav ga moram ljubiti.
3. Blagor sercu, ktero ljubi Boga.

Zdihljej.

1. Moj Bog! jest te ljubim; pa zmirej bolj te hočem ljubiti.
 2. Moj Bog! daj mi pravo ljubezen, in dosti sim bogat.
 3. O Marija! sprosi mi serčno ljubezen do tvojiga božjiga sina.
-

11. Dan.

Od molitve.

Molitev, o ta mi je silno potrebna. Molitev se vzdiguje proti tronu mojiga Boga in gnade tečejo zavoljo molitve od trona njegoviga. Sto in sto nevarnost me obdaja, sam sim pa tako slab, in če mi Bog, moj gospod s svojo gnado ne pomaga, zapeljivosti sveta in skušnjav hudobniga duha premagati nisim v stanu. Molitev pa je ključ nebeškiga zaklada, ključ do serca mojiga Boga, varh moje nedolžnosti, edina moja moč. Zato ne smem, pa tudi ne bom nikoli vstal, de bi svojiga Boga serčno ne zahvalil za dobroto, ko je ponoči ohranil, obvaroval mojo dušo in moje telo vsega hudiga. Pa tudi ne bom iz hiše stopil, de bi se mu vnovič serčno ne izročil. Kadar mi bo mogoče, hočem iti k nar svetejši daritvi sv. maše; vem, de mi je to potrebno, pa tudi koristno. Vse hočem le iz ljubezni do mojiga Boga storiti; večkrat čez dan hočem ta sklep ponoviti; pri vsakim delu hočem reči: to moje delo naj bo mojimu Bogu k časti; zediniti ga hočem z zasluženjem Jezusa Kristusa in Marije, prečiste Device; darovati ga hočem

za uboge duše tam v vicah. In dobro vem, de to bo mojimu Bogu dopadljivo. Moliti vedno ne morem, tudi časa nimam, pa vsako tudi nar manjši delo vendar le lahko Bogu darujem, in med delam tudi lahko kratko pa serčno k Jezusu zdihujem, in taki zdihljeji bodo moje serce od zemlje proti nebu vzdigovali? Slabih in pregrešnih besed se bom ravno s temi zdihljeji lahko ognil. Satan hodi okoli kot rijoveč lev, zato hočem čuti, vedno moliti, zlasti v skušnjavah; o dobro vem, edini zdihljej — povzdignjenje mojiga serca proti tebi, moj Bog! resnobna misel na večnost, in premagane bodo skušnjave, ktere mi satan, ali svet ali moje lastno mesó vedno nastavlja. —

Odpovedati se hočem večkrat, ali ponoviti hočem, kar sim že pri sv. kerstu obljubil: Odpovem se satanu in vsemu njegovimu djanju v imenu Očeta, Sina in sv. Duha. Nar bolj pa hočem proti tronu nebeškemu zdihovati, ko bi v kako nevarnost po nesreči zabredel. Ja v vsim svojim djanji in nehanji naj bo moje serce le proti tebi, o moj Bog! obernjeno, in vem, de me ti, o moj Jezus, nikdar nikoli zapustil ne boš. Če z otročjim zaupanjem k tebi se oziram, mi boš ti vselej pomagal, me vselej uslišal.

Zvečer, preden se vležem, se hočem spet k Bogu, svojimu gospodu obrniti. Zahvaliti ga hočem za velike dobrote, ktere mi je skazal čez dan. V njegovo varstvo se hočem zročiti, de me tudi po noči varuje osiga hudiga.

Ko so sv. Serafijo nesramneži nadlegovali, je s terdnim zaupanjem zdihnila k Bogu: O vsegamogočni Bog! prosim te po Jezusu Kristusu, tvojim sinu, kteri je hotel od device rojen biti, pomagaj zdaj ubogi devici zoper sovražnike, kteri ji nedolžnost vzeti hočejo. Komaj je to zmolita in zemlja se strese, de so zapeljivci vsi popadali po tleh.

Toliko en zdihljej pomaga.

Danes preišljij:

1. Kolikor gnad le hočem, zamorem sprositi od miliga Boga. Le prav moram prositi.

2. Čist moram biti na duši in na telesu. To pa le z molitvijo zamorem biti.

3. Kakor molim in kolikor molim, tako in toliko Boga ljubim.

Zdihljej.

1. O moj Bog! daj mi gnado, de rad molim.

2. O moj Jezus! kdaj te bom vender iz celiga serca ljubil? Tako dolgo bom molil, de te bom prav ljubil.

3. O Marija! sprosi mi pravo ljubezen do tvojiga Jezusa, in pa pravo ljubezen do svete molitve.

12. Dan.

Od čistosti.

Sv. čistost je slehernimu človeku potrebna čednost. V vsakim stanu, v vsaki starosti se čisto živeti mora, ker gotova resnica je, de nič nečistiga ne pojde v nebesa. Krona vseh čednost je sveta čistost. Ko bi bil še tako delaven, še tako poterpežljiv, prizanesljiv, tudi ponižen, pobožen i. t. d., če pa čistosti nimam, sin podoben človeku, ki je kaj lepo oblečen, pa se po gerdi mlaki semtertje valja.

Kakor je lilija nar lepši med cveticami, pa brez njenih svitlo belih cvetkov nobene lepote nima, tako je duša človeška lilija — nar lepši med vsemi stvarmi na zemlji, pa brez svitlo-bele čistosti Bogu dupasti ne more. Kaj pomaga lepo belo-rudeče jabelko, ki je pa v sredi vse gnjilo? Kinč človeške duše, nar dražji, nar veči zaklad je čistost; če to imam, o sim neizrečeno bogat, če pa te nimam, sim pa tudi silno, silno reven! — Res je, o moj Bog! de ta svoj toliko imenitni zaklad nosim v zdrobljivi posodi, in sto in sto sovražnikov preži na ta moj zaklad, in prav majhin spotikljej me zamore pripraviti ob to imenitno doto, katero si mi ti, nebeški oče! pri sv. kerstu že podelil. Zato, o moj Bog! hočem vedno čuti, pred sovražniki hočem bežati, in če me skušnjave nadlegvajo, nevarnost prihaja, hočem se k tebi zateči; tebe, o Jezus! ženin nedolžnih duš, tebe, Marija! kraljico devic, hočem zaklicati; na križ, na britko martro se hočem ozreti, in svoj sklep, čisto živeti, hočem ponoviti. In če pri vsem tem sovražnik ne odjenja, se hočem prav živo v tvojo pričujočnost, o mogočni Bog! postaviti; misliti si hočem, kaj? ko bi zdaj precì umerl, pred tebe, pravični sodnik! stopil; kaj? ko bi se vrata peklenške pod menoj

odperati jále, me žrelo hudobe požerati hrepenelo, če v greh privolim? Vse to si hočem staviti pred svoje oči, kadarkoli bi sovražniki moje prelepe čistosti svojo vojsko zoper mene napenjati hotli in — svest sim si, de Jezus mi pomagal bo se vojskovati, in če je On z menoj, kdo bo zoper mene? kdo me bo premagal? — In saj vem, vsako zatajevanje samiga sebe, vsako premagovanje skušnjav, vsako zaničevanje mojih dušnih sovražnikov, vsaka vojska zoper nje iz ljubezni do čistosti, iz ljubezni do Jezusa in — moja čistost bo lepši, zaklad ta bo dražji, placilo, zasluženje zato bo večí. Ko bi bila tudi vojska še tako huda, od začetka mojimu poželenju še tako nasprotna, kmalo se bo spremenila v nebeško razveseljevanje, v nebeško sladkost. In kakošno plačilo me pa še le čaka tam v nebesih!

O koliko sv. mladenčev, koliko sv. devic je vso posvetno blišobo zapustilo, kraljevim kronam, vsemu svetu se odpovedalo, ki so uneti od lepote te nar lepši čednosti v samostane, v pušavo se podali, de so toliko ložej to krono vseh dušnih lepot neodmadeževano ohranili.

Johana, blaga devica, hči kralja portugalskiga, je bila lepa pa pobožna; knezi

in kralji so jo snubili. Ona pa si je Jezusa ženina zvolila, njemu svojo nedolžnost darovala. Vse jo nagovarja v ženitev, in skorej bi bila upanje zgubila, se ubraniti silnim ponudbam. Zdihovaje se k Bogu oberne in On njeno nedolžno prošnjo usliši. Oba kraljeva snubača sta umerla in ona se poda v samostan, kjer je v zavetji Božjim nedolžno živela.

O moj Bog! tudi jest sklenem danes, in ti za terdno obljubim, z vso skerbjo si prizadevati za čisto, nedolžno življenje; ker vem, de nič nečistiga ne pojde v nebesa; v nebesa bi pa vender rad prišel, in tam me čaka neskončno plačilo, če čist in nedolžen pridem pred tvoj tron. O Jezus, podpiraj me v mojim sklepu! Marija pomagaj!

Danes preišljuj:

1. Čistost je moj kinč, moje bogastvo, moje tolažilo, moja čast tukaj na zemlji; večno veselje, krona pa tam v nebesih.

2. Ni ravno lahko čist, neomadeževan biti, ali plačilo zato je nekej vredno, je veliko.

3. Za čiste, nedolžne je v nebesih posebno veselje; moliti, vojskovati, terpeti, umreti moram, če hočem to veselje imeti.

Zdihljej.

1. O moj Bog! dušo in telo ti darujem; sprejmi milostljivo ta moj dar;

2. Bodi, o Jezus! ženin moje duše! čisto, nedolžno jo hočem ohraniti; tvoja nevesta hoče biti!

3. O Marija, kraljica devic! bodi moja posebna varhinja, vari me na duši in na telesu!

13. Dan.

Od s. spovedi.

Posebin pripomoček čistost ohraniti, v dobrim se utrditi, sveto živeti je sv. spoved. Ta sveti zakrament ne zbríše le storjenih pregreh, temuč daje moč in serčnost se v

prihodnje ložej, bolj skerbno taistih varovati. Sleherni v spovedi sam sebe, svojo slabost bolj spozná, in ravno zato potem sam sebi toliko ne zaupa, torej se bolj skerbno ogiblje nevarnosti, ktera ga je že večkrat v pregrehe, v nezvestobo do Boga pripeljala. Če ga je pa vender le skušnjava zopet premagala, iše kmalo nove pomoči v zakramentu sv. pokore, ker vé, de jo le tukej dobiti zamore. In to tudi jest, o moj Bog! dobro spoznam. Kaj bi bilo z menoj, ko bi spovedi ne bilo? Kje in kako bi svojo vest utolažil po grehah, v ktere sim že, oh! tolikrat zabredel? Vselej, ko bi bil še tako nesrečen, de bi tebe, moj Bog! še s kakim greham razžalil, česar me pa ti, mili, Jezus! obvari, vselej hočem hitro teči k temu studencu, k sv. spovedi, de spet naglo operem madeže sv. revne, uboge duše; zakaj preci po storjenim grehu zamorem umreti! in kaj, za Božjo voljo! bi bilo z menoj, ko bi s smertnim greham obložen stopil pred pravičniga sodnika svojiga? — In ko bi tudi nobeniga smertniga greha nad seboj ne imel, ko bi tudi v stanu gnade Božje bil, mi je spoved vender potrebna, zato de se z Jezusam bolj na tanko zedinim, de nebeške tolažbe zasližim, in po ponižnim obtoženji svojih grehov pred namestikam Božjim za-

dobim veči gnádo, pomoč hudobniga duha, duha prevzetnosti, duha, napuha ložej premagati. Svetniki so svoje duše v tem studencu gnad večkrat očiščevali, in s tem okrepčani so dosegli visoko stopnjo svestosti. Tudi zame bi bilo pač dobro, kakor za sleherniga, de bi vsaj vsaki mesec se približal sodnjimu stolu pokore. Zato, o moj Bog! sklenem danes in ti obljubim, de hočem poiskati pobožniga, gorečiga spovednika, ki me hoče voditi po poti proti večnosti prav in pa vedno naprej. Odkritoserčno mu hočem svoj dušni stan razodeti, njegovi sodbi se hočem popolnoma podvreči, zvesto se ga hočem deržati, ko bi me tudi oostro, resnobno na pot samote, zatajevanja in pokore zavernil; to, dobro, vem, bo v moje zveličanje. — Pri spraševanji svoje vesti, hočem vse svoje življenje dobro preišljevati, svoje djanja, dolžnosti, lastne in ptuje pregrehe, tudi dvome hočem odkriti; bolje je, de zavoljo kake malenkosti poprašam svojiga spovednika, kakor de bi spregledal kaj imenitniga, kar bi poznej me morebiti zelo skerbelo, ali bi nesrečne nasledke imelo.

Vem pa še tudi dobro, de vsa še tako velika skerb pri spraševanji vesti, še tako natančna spoved mi nič pomagati ne more, ko bi

pred Bogam praviga kesanja, notranje žalosti čez grehe ne imel; vem, de nobena odveza mojih grehov mi nič pomagati ne more, če terdno, nepremakljivo ne sklenem, svoje življenje poboljšati, priložnosti v greh se ogibati, greh sovražiti. — In ko bi me tudi še tako težko stalo, razodeti svoje hudobije svojimu spovedniku, vender me nobena sramota premagati ne sme, de bi le edino pregreho zamolčal. Kako pač nespametno bi bilo, le edini greh zamolčati spovedniku, kateri mi dobro hoče in poterpljenje z menoj ima! Kako neumno bi bilo svoj greh zamolčati pred enim človekam, de bi nekdej bil razodet pred vsem svetam, in si znjim nastopati morebiti večno, pogubljenje!

Neka deklica, hič mogočniga kneza, tako piše sv. Alfonz, je pobožno in ojstro živela. Vsi, kterikoli so jo poznali, so jo visoko v časti imeli. Ojstro se je pokorila, veliko je molila, de jo je sleherni zavoljo nje pobožniga življenja spoštoval. Mlada še je umerla in srečno so jo imenovali, ter so mislili, gotovo je naravnost šla v svete nebesa. Neka njenih služabnic je dolgo Boga prosila, naj bi ji razodel, kako de se njeni gospéj tam v večnosti godi. Prikaže se ji gospa, to de v strašni podobi. Grozni pla-

meni, težko železje jo je obdajalo. Pogubljena je bila! Oh! kako je to mogoče? Tako sveto je živela! zdihne služabnica. Greh v mislih storjen, greh zoper čistost sim zamolčala, sram me je bilo, se ga obtožiti, in pravični Bog je me obsodil v pekel, zakriči in — zbeži.

O moj Bog! nikdar nikoli nočem nobeniga greha zamolčati svojimu spovedniku. Tudi mene bi lahko taka zadela.

Danes preišljuj:

1. Odkritoserčno se hočem vselej spovedati. Obtožiti svojih grehov, se ne smem sramovati, storiti jih pa, se moram sramovati, in se bati.

2. Če le edini velik greh pri spovedi zamolčim, se na večno sam pogubim, če tudi sto in pa stokrat odvezo dobim.

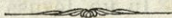
3. Če po spovedi spet v stare grehe zabredem, poboljšati se, si nič ne prizadevam, je moje spokorjenje hinavsko; spovednika — prav za prav sebe goljufam.

Zdihljej.

1. Moj Bog! pogosto, pa vselej resnično in dobro se hočem spovedovati.

2. O moj Jezus! oh! de bi te ne bil nikoli zapustil!

3. O Marija! pomagaj, de svojo spoved dobro opravim, in nič več ne grešim!

14. Dan.

Od svetiga rešnjiga telesa.

Nar večji izmed vseh zakramentov je zakrament sv. rešnjiga telesa; zakrament ljubezni je; Bog sam je. Zedinjenje čiste duše s svojim nebeškim ženinam je tu. Jezus Kristus v sv. zakramentu je tam studenec, iz kteriga nam gnade v obilnosti tekó. Tu so naše nebesa na zemlji; kar mi svetniki v nebesih delamo, pravi sv. Terezija, to delajte vi ljudje na zemlji pred tem sv. zakramentam. Če se z vérnim, pobožnim sercam bližam altarju, kjer je ta sv. zakrament hranjen, najdem tam njega, ki ga ljubi moja duša, tebe samiga, o moj Bog!

Kako verno, kako pobožno, sveto pa mora biti moje serce še le takrat, kadar se angeljski mizi bližam, zato de bi prejel nje-ga, de bi se zedinil z njim, kteriga ljubi moja duša! Oh, to je angeljski kruh, kralj veličastva, jagnje brez madeža; o kako moram svoje serce pomesti, očistiti, olikati, ozaljšati s cveticami čednosti nebeških, de bo pripravljeno v tempelj, v kakoršnim Jezus prebivati hoče. In ko Jezusa prejmem — o kdo je bolj srečen?! — Z gorečo ljubeznijo ga objamem, serčno ga hvalim za gnado, ki mi jo skazuje, in če je duša moja kaj bolna, On je zdravnik; ozdravil me bo. In če me nadloge, revšina, težave ali skerbi tarejo, On je moj nar boljši prijatelj, ljubeznjivi ženin moje duše. Če me skušnjave tlačijo, hočem k njemu zdihovati, sej je On moj Odrešenik, moj Zveličar. — Nebeško hrepenenje naj me navdaja po Jezusu, nar večji moje veselje naj bo na svetu, z njim se zediniti. S serčnimi željami, s skerbim pripravljanjem, vselej z novo ljubeznijo hočem pristopiti k tej sveti večerji, kadarkoli mi bo pripušeno. In če ne bom mogel Jezusa v resnici v sv. zakramentu prejeti, pa hočem toliko večkrat se po duhovno z njim skleniti, po duhovno se obhajati. Z otročjim pa terd-

nim zaupanjem hočem velikrat prav serčno zdihniti k njemu, studentu vseh gnad, rekoč: Moj ljubi Jezus! terdno, ja živo verujem, de si v sv. zakramentu resnično pričujoč, kotv naročji Marije prečiste Device pričujoč, kakor na križu, ko si za-me vso svojo kri prelil, pričujoč, kot si res pričujoč bil svojim ljudem, ko si tretji dan veličastno od smerti vstal! Ljubi moj Jezus! jest te ljubim, čez vse te ljubim, o de bi te nikdar nikoli razžalil ne bil! Odpusti mi, o Jezus, in pridi, oh pridi v moje zgrevano serce po duhovno, ker te v resnici v sv. zakramentu prejeti ne morem. — Oklenem se te, o Jezus! kakor de bi bistveno prišel v moje serce. Tebe ljubim, tebe želim, po tebi hrepenim, nič nočem kot le tebe! Nobena stvar me ne sme odtergati od tvoje ljubezni.

Tako, o moj križani Jezus! hočem k tebi zdihovati, in dobro vem, de me boš obilno zato poplašal, obilno gnad mi dodelil. Kadarkoli mi bo mogoče, te hočem obiskati v cerkvi, kjer pod podobo kruha prebivaš, povedati ti tam hočem, kako hrepeni moje serce po tebi, kako de te ljubim; in če mi mogoče ne bo, te tukaj hvaliti, moliti, ljubiti, se hočem saj večkrat proti cerkvi obrniti, v duhu se tje preseliti, in po tebi zdihovati.

Pri vsakim sv. Obhajilu pa ti hočem zvestobo obljubiti, pri vsaki skušnjavi pa ponoviti, de ti hočem zvest noter do smerti biti. — Ti, o Jezus, me poterdi! —

Nesrečna deklica na Japanskim se je dala od razuzdaniga mladenča premotiti, zapeljati. Dolgo je živila v pregrehah. Pobožni misijonar pride v tisti kraj, in je ojstro pridigoval. Bog se revne grešnice usmili, ona se spokori in z zgrevanim sercam, z vso pobožnostjo prejme svete zakramente. Ene dni poznej pride k njej spet gerdi zapeljivec, ki jo je pripravil ob nedolžnost in poštenje, ter si misli, de bo tudi zdaj ravno tako z njo počenjal, kakor popred; to de, motil se je. Serčno ga spokorjena deklica zaverne: Poberi se in nikdar se več pred me ne prikaži. Jezusa Kristusa sim v svoje serce prejela, moje telo je posvečeno v njem; njegova kri teče po mojih žilah; ne spodobi se, nečistniku v roke dati posvečenega telesa ki je Kristusov ud, kteriga jest nikdar več oskrunila ne bom.

Danes premišluj:

1. Vse dobim pri Jezusu, karkoli potrebujem.

2. Jezus je moj ljubeznjivi prijatelj; oh, zakaj ga tako po redko obiskujem!

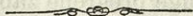
3. Zakrament sv. rešnjiga telesa je zaklad vseh nebeških gnad; oh, zakaj ne bogatim iz tega zaklada!

Zdihljej.

1. Moj Bog! prošim te, daj mi močno hrepenenje po sv. rešnjim telesu!

2. O moj Jezus! kako ti hočem dopovedati, kako serčno te ljubim?

3. O Marija! pomagaj mi Jezusa ljubiti; sprosi mi gnado, de tako živim, de bom vreden Jezusove ljubezni.

15. Dan.

Od pokoršine.

Tebi, o moj Bog, sim nar pred pokoršino dolžan, tebi in pa tvojim zapovedim; potem pa tudi sv. cerkvi in mašnikom njenim,

posebno svojimu dušnemu pastirju; kakor tudi svojim staršem ali svojim gospodarjem. Starši so mi za teboj nar večji dobrotniki, veliko britkost, veliko skerbi so imeli že z menoj; veliko sim jim torej dolžan; pravo spoštovanje, kot mi ti, o Gospod Bog, zapoveduješ.

So svojeglavni otroci, ki za opomine svojih staršev čisto nič ne porajtajo, hočejo vse bolje vediti in znati, si ne dajo nič dopovedati. Priložnosti v greh se ne ogibljejo, na vsako razveseljevanje se silijo ter svojim staršem veliko britkost tako napravljajo. — So nečimerni otroci, ki hočejo vedno kako novo oblačilo imeti, silijo starše, če ravno jim starši kupiti ne morejo, de naj jim želje spolnijo, in jih s tem žaliyo. — So leni otroci, ki se jim delati ne ljubi, le raji postopajo, raji opravljajo, se raji lišpajo, in tako v lenobi še v druge pregrehe zabredejo. — So razuzdani otroci, ki po drugim spolu zijajo, ali so nespodobni v govorjenji in djanji, in so svojo nedolžnost že zapravili, ter jo še drugim zapraviti želé, pravi najemniki hudičevi so. — So nehvaležni otroci, ki svoje uboge starše v revšini zdihovati vidiyo in slišiyo, pa se ošabno oblačiyo, se nespodobno čez svoj stan nosiyo, staršev pa se celo sra-

mujejo, jih zaničujejo in jim s svojim hudobnim življenjem delajo sive lasé.

O Bog me vari med te verste hudobnih otrok priti! ker vem, kako ojstra šiba Božja jih čaka. — Zvest, delaven, priden, poterpežljiv, pošten hočem biti. In ti, o moj Bog, boš poplačal mojo zvestobo!

Bogati gospej je služila pobožna deklica. Na tanko je vsako delo opravljala, bila je ponižna in tiha. Gospa njena jo je ljubila, le to se ji je dozdevalo, de je deklica preskopa. Večkrat ji je gospa kake krajcarje podarila in vidila, kako je deklica vse skerbno skup spravila in kako je bila sicer čedno, venderle bolj revno oblečena. — Zgodilo se je, de je gospa svoj perstan pogrešila. Nobeden drugih poslov ni hodil v izbo gospé, le sama ta deklica. Nerada, vender je gospa le njo natolcevala, in reva je bila gosposki izdana in zaperta na tirjanje drugih poslov, katerim je bila njena pobožnost tern v očeh, in so jo zato vedno zaničevali. S solzami je terdila reva svojo nedolžnost, to ni de nič pomagalo; vse je le njo natolcevalo. Tri mesce že je bila v ječi — kako je tam k Bogu zdihovala, je le znano njemu, ki vse nar skrivnejši misli dobro vé, — kar se na enkrat vrata odprejo in njena gospa pade pred njo na

kolena; prosi jo odpušenja; perstan je bil v zimskim oblačilu, kateriga gospa od takrat do zdaj ni nosila. Opravičena tudi pred svetom je bila spet v službo vzeta. Karkoli si želiš, ti rada dam, ji reče gospa. Deklica si nič ne izvoli, in gospa ji ponudi mnogo denarjev rekoč: ker sim vidila, kako skerbno si vsak krajcar spravljala, mislim, de v tem veselje imaš, torej vzemi ta denar. Lepo zahvalim, reče deklica, le to prosim, de smem ta denar hitro svojim staršem poslati; ker dolgo jim nisim mogla nič poslati; v veliki revšini so. Zdaj še le se je zvedilo, de je pobožna deklica za svoje starše shranovala in jim svoj zaslužek pošiljala. Gospa ji je zaslužek za polovico pomnožila, jo kot svojiga otroka ljubila, in ko je umerla, ji je toliko zapustila, de je brez vse skerbi lahko živela.

Danes premišluj:

1. Spoštuj očeta in mater, de ti bo dobro in boš dolgo živel na zemlji.
2. Očetov blagoslov otrokam hiše zida, kletev matere jih pa podera.
3. Kdor svojih staršev ne ljubi, naj od Boga nobeniga blagoslova ne pričakuje.

Zdihljej.

1. Moj Bog! daj mi pravo ljubezen do mojih staršev.

2. Moj Jezus! blagoslovi moje starše, poverni jim, kar jim jest poverniti ne morem.

3. Raji sim pošten pa reven, kot bogat pa krivičen. O Marija! sprosi mi gnado, de bom vedno teh misel.

16. Dan.

Od ponižnosti.

Lep, zares lep kinč keršanske duše je ponižnost. Tako potrebna za zveličanje je ta čednost kakor sv. čistost. Vem, ko bi bil še tako čist, še tako nedolžen, ko bi še tako rad in lepo molil, vse druge čednosti ljubil, pa če ponižnosti nimam, pred Bogam nič ne veljam; Bog se prevzetnim ustavlja in njemu je ljubši ponižni grešnik, kot čista, nedolžna, pa prevzetna devica. Dosti je kristjanov, ki so pobožni, nič se jim ne more oči-

tati, pa na to svojo pobožnost preveč stavijo, zaničujejo druge grešnike, jih obrekujejo, za slabe imajo, ne slišijo radi, če kdo druge kaj pohvali; veseli so, če jih kdo hvali, če jih pa kaj posvari, to jim nič ne diši. Vse njihovo djanje je nar boljše, vse nar bolj vedó in znajo, le svoje prav tišijo, le sami sebi verjamejo. Vsi taki in tem enaki so prevzetni, prevzetnost pa je pred padcam. Bog take sam ponižuje, zapusti jih, de se sami prepričajo, koliko sami iz sebe premorejo, de spoznajo, kako revni, kako slabi de so. Kmaló iz poti čednosti zaidejo in na poti pregrehe zabredejo.

Drugi se povzdigujejo zavoljo svoje telesne lepote, pa reve ne pomislijo, de to ni njihov zaslužek, temuč le dar Božji, kteriga jim lahko prec vzame, kadar le se mu ljubi. Majhna bolezen, merzlica, nagnjusne kozé, edini mozulček na takim obrazu, in posvetna lepota neumne šeme je proč. In če tudi vsega tega nič ni, kaj bo pa, ko pride smert? Červi bodo glodali po takih licih, kakor po gerdim obrazu.

Neka deklica je veliko stavila na svojo lepoto, zlasti so ji dopadle bele njene roké. Spovednik jo želé te neumne bolezní ozdraití, ji dajo za pokoro, kadarkoli si bo svoje

roké umivala, zgovoriti te le besede: Te moje lepe, bele roké bodo nekđaj červi glodali. In to je pomagalo.

Drugi spét — in teh je dan današnji prav veliko — stavijo, Bog ve kaj, na svojo obleko. O moj Bog! pač je še le to vender neumno! Če sim ves v zlato oblečen, pred Bogam nič več ne veljam. Bog sovraži ošabno nečimerno obleko; celó pravi: Od nečimerno opravljene ženske oberni proč svoje okó; in spet pravi: Ne zijaj po ptuji lepoti! Bog to sovraži, ker je velikim v pohušanje, velikim celó v pogubljenje. Taki se celó zgovarjajo: sej nobeniga nočem zapeljevati; pa to se pravi: z gorečo baklo brez skerbi letati okoli slamnatih streh, pa vender vpiti: sej nočem nič zažgati; in vender se brez njih volje vname, in ker le gori, bo nekđaj treba zato ojster odgovor dajati. Tudi je nečimerna noša nevarna za lastno dušo, in večidel vzrok žalostnih nasledkov, veliko pregreh. Marsiktera duša zato zdaj v peklu gori, ker se je hotla v življenji po zgledu drugih prelepo oblačiti, slabeji, kot druge ni hotla biti, in ker ji starši niso mogli vsega dovoliti, nje zaslužek je premajhen bil; in, o moj Bog! de je svoje telo lepotičila po šegi razuzdaniga sveta, je svojo dušo prodala, de je le

nečimerno obleko imela. In zdaj — v peklugori! —

In če v nobeni versti teh nisim, morebiti pa venderle mislim, de so drugi še slaběji pred Bogam. O moj Bog! daj mi duha prave ponižnosti, sej spoznam, kolikrat sim ti že zvestobo obljubil, in oh! tolikrat, oh! še večkrat sim obljubo prelomil. Moja slabost, moja nezvestoba, ta me uči, koliko sim vreden pred teboj, o moj Bog! Zato hočem posnemati kraljevo svetnico Elizabeto, ki pravi: Grešnica sim in zaslužim le zaničevanje. In če me bodo ljudje zaničevali zavoljo moje pobožnosti, ker vender bi te rad ljubil, moj Jezus! se hočem spomniti sv. Terezije. Ta svetnica, ko je nekđaj šla v mesto Burgos na Španjskim, sreča na ozki bervi neko ženo, ter jo ponižno poprosi, de bi se umaknila in njo dalej iti pustila. Pojdi, hianavka, kamor hočeš, zavpije una ter jo sune, de v grapo pade, služabnice svete Terezije hočejo hudobnico kregati, to de sveta Terezija jih zaverne ponižno: Pustite jo, sej sim še kaj hujiga vredna. —

Tudi jest, o moj Bog! sklenem ponižen biti, sej dobro vem, kolikrat sim te razžalil, kolikrat že morebiti večno pogubljenje zaslužil. Pa tudi vem, de le ponižnim daješ

svojiga duha. — O kako lep zgled sv. ponižnosti mi daje Marija, moja mati! Mati je tvoja, kraljica nebes in pa zemlje, in vender se deklo Gospodovo imenuje. Kadarkoli torej bo zaničevanje, poniževanje čez me prišlo, hočem k tebi, o Jezus! zdihovati: To mi ti pošlješ, moj Bog, moj Gospod! in to je za-me nar boljše!

Marija pomagaj!

Danes preišluj:

1. Le toliko veljam, kar sim pred Bogam.

2. Če preišlujem svoje obilne pregrehe in pa kazni, ktere sim ž njimi zaslužil, se pač poniževati moram pred Bogam.

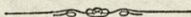
3. Brez ponižnosti nima nobena čednost nobene veljave. Ponižnost je podpora vseh čednost.

Zdihljej.

1. Moj Bog! kako reven sim pred teboj; in vender koliko zidam na-se!

2. O moj Jezus! če preišlujem, kako hudoben, nehvaležen de sim, pač bi se pred teboj sramovati mogel.

3. O Marija, dekla Gospodova! sprosi mi gnado, de bom vedno pred očmi imel tvojo ponižnost, in jo zvesto posnemal.

17. Dan.

Od ljubezni do Marije, prečiste Device.

Sleherni kristjan bi mogel posebno ljubiti Marijo, mater Gospoda našiga Jezusa Kristusa.

Tudi jest, o Marija, ljuba moja mati, te hočem ljubiti. Dobro vem, de skoz tvoje serce, o prečista Devica, pelja nar gotovši, nar lepši, pa tudi nar ložji pot do Jezusoviga serca. Če hočem k Jezusu priti, moram hoditi po tisti poti, po kateri so hodili drugi svetniki, ki so že zdaj pri njem v večnih nebesih; torej té moram posnemati. Kdo pa je bližej njega kot Marija ti, o mati ljubeznjiva! in kje najdem vse posnemanja vredne

čednosti bolj lepo zbrane, kot ravno v tebi, o mati moja! Vsaka čednost, katero koli si le mislim, je v tebi v nar veči popolnamosti, kolikor popolnamosti se v človeku le misliti zamore. Če hočem posnemati vero, upanje, ljubezen, nedolžnost, ponižnost, — kdo je te čednosti kdaj bolj popolnoma imel, kot ti, kraljica devic, ti nar svetejši, ti brez madeža greha spočeta!

Ljubiti te hočem, o Marija, pa ljubiti te hočem prav; in posnemati v vseh čednostih te hočem. Pri svojih delih se hočem večkrat vprašati: Kaj bi nek zdaj Marija storila, kaj bi zdaj mislila ona prečista? In kar mi serce poreče, de bi ti, o devica, storila, to hočem storiti, to misliti. Večkrat se hočem, o mati gospodova! Tebi izročevati v sveti molitvi, darovati ti hočem dušo in telo, k tebi hočem zdihovati v svojih nadlogah, v svojih potrebah, k tebi se hočem zateči v svojih skušnjavah; z malimi, kratkimi zdihljeji hočem večkrat v pomoč, v varstvo tebe zaklicati; sej pač dobro vem, de mi noben svetnik ne more tako lahko, tako naglo, tako gotovo pomagati, ko ti, o kraljica nebes in zemlje! sej si ti mati nar višjiga, mati Boga samiga, kateri ti gotovo nobene prošnje ne odreče. In to tudi vem, de noben svetnik

nima tolike ljubezni do mene, revniga grešnika, kakor ti, o mati premila!

Pa, o moja ljuba, o sveta Marija! ali sim pa jest tudi res vreden? Tvoje ljubezni? Ali zaslužim, de me ti ljubiš z materno ljubeznijo? Ti si moja duhovna mati, ali sim pa jest res tvoje dete? — O Marija, prečista Devica? — ne zaverzi me! o mati! sej še pozemeljska mati ljubi svoje dete, če je tudi hudobno. Oh vem, de moje serce ni tako čisto, de bi tebi, prečista! moglo dopasti, pa očistiti ga hočem v studencu svete pokore, in tebi bo dopadlo, sej ti ne zaveržeš skesaniga grešnika! sej si ti pribežališe grešnikov.

Danes, o Marija! te zvolim v svojo mater, za terdno ti obljubim zvest ti ostati; bodi mi mati! in jest bom tvoj otrok. — Ko je pozemeljska mati sv. Terezii umerla, je sv. devica pokleknila pred podobo matere Božje, ter jo je serčno prosila, naj bi jo v svoje varstvo vzela, k Marii je zdihovala, naj ji bo mati. In sv. Terezija je veliko gnad prejela od Marije; posebno moč, posebno varstvo je čutila v težavah, v skušnjavah. — Tako, o Marija! te tudi jest danes zvolim v mater svojo. Tarejo, skerbé me sicer moje pregrehe, ktere tudi ti sovražiti moraš, vender, o mati! ne bodo me v obupnost pri-

gnale, vse eno se pod mogočno varstvo tvoje zatečem, sej si ti pribežališe grešnikov.

Sv. Marija egiptovska je bila v svoji mladosti velika grešnica. Zoper voljo svojih staršev je v mesto Aleksandrijo ubežala. Veliko kristjanov je v Jeruzalem takrat šlo na Božjo pot k prazniku povzdigovanja svetiga križa; tudi ona se podá na pot, ali romarjem je bila le v spodtiklje, v pohujšanje. Tudi v cerkev svetiga križa hoče stopiti, pa neka nevidna moč jo je deržala nazaj. Trikrat ali štirikrat poskusi, pa ni mogla v cerkev stopiti. Jokati začne, spozná, de nje grehi so krivi, de v cerkev ne more. Jokaje se okoli ozera in zunaj pod lopo zagleda podobo matere božje. Verže se na kolena, in zakliče: Usmili se me, o čista devica! Ne zaverzi me nečiste, velike grešnice, dovoli mi, de pogledam križ tvojiga Sina, ki je tudi za-me umerl na tem križu; potem, o mati! hočem zapustiti svoje pregrešno življenje, iti hočem, kamorkoli mi boš velela! Marija ne more preslišati te skesane, zaupanja polne prošnje. Grešnica gre lahko v cerkev. Po dokončani službi Božji spet poklekne pred podobo Marije Device, in serčno spet zdihne: Pokaži mi, o Devica! kam hočem iti, kje in kako se pokoriti? Notranji glas ji

reče: Podji čez reko Jordan in mir boš tam najdla. Še zaprosi blagoslova mogočne kraljice, zroči se nje varstvu in gre v pušavo. Veliko skušnjav je terpela v začetku spokorjenja, pa pod varstvom Marije je vse premagala in svetnica je umerla.

Tako, o Marija! se tudi jest k tebi zatečem. Vem in spoznam, de grešnik sim velik, vender ti si pribežališe vseh grešnikov; tvoje materno serce nas vse ljubi; torej o sveta Marija! nikar me ne zaverzi!

Danes premišljuj:

1. Marija je moja mati, moja gospa in kraljica, ona moj zgled pa tudi pomočnica. Prizadevati si hočem, vreden biti njene svete ljubezni.

2. Pravo dete Mariino se sramovati ne sme, svojo nebeško mater očitno častiti. Zato hočem molitve njéj v čast zložene, sv. Roženkranc, angelevo češenje, litanije itd. rad in večkrat moliti.

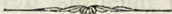
3. Zastonj zidam na Mariino ljubezen in njeno pomoč, če njenih čednost posnemal ne bom.

Zdihljej.

1. Moj Bog! vem, kako ti Marijo zeló ljubiš, vem, de želiš, de bi jo ljubili tudi mi in vsi ljudje; o moj Bog! vžgi moje serce v ljubezni do njé.

2. O moj Gospod Jezus Kristus! kolikrat sim že rekel, kolikrat obljudbil, de hočem tvojo deviško mater Marijo iz serca ljubiti, pa oh! kolikrat sim prelomil to svojo obljubo; zdaj pa vender sklenem v resnici, jo serčno ljubiti.

3. O Marija! žal mi je za čas, v katerim te ljubil nisim, odpusti mi! sej zdaj na večno te ljubiti sklenem, zvest ti biti hočem.

18. Dan.

Od poterpežljivosti.

Vsaki mora kaj terpeti. Na zemlji smo, in ta zemlja je solzna dolina, dolina britkosti in težav. Vedna vojska je naše življenje, torej ni nič prida na svetu. Je pa terpljenje, katero zadeva vsaciga človeka, kot skušnjave, bolezni i. t. d. — Vse take terpljenja ali nadloge tega življenja moram v duhu pokore prenašati; in ko bi mi to težavno bilo, pogledam v duhu nar bolj nedolžniga med človeškimi otroci, nad katerim nobeniga greha ni bilo, in vender je toliko terpel; britko martro pogledam, Jezusa se spomnim. Če je on — sama svetost toliko terpel, če ženin v britkosti umira, ali mar jest grešnik tako velik — smem upati biti brez britkosti ali moja duša — nevesta njegova — nič terpeti noče?! —

Žlahtna devica, imenitniga rodú se iz ljubezni do Jezusa podá v samostan, de bi popolnoma služila Jezusu, kteriga si je ženina zvolila. Prednica samostana je bila vesela, de tako imenitna devica hoče biti Kristusova nevesta, pa poskusiti hoče, ali bo zamogla prenašati težave, ktere ima stan

samostanski. Pripoveduje mladi devici, kako bo mogla ojestro se postiti, veliko moliti, vse zavračevanje voljno poterpeti; pravi ji, kako je ravno v tem samostanu vse ojestro, de bo v ozki kamerci stanovala, na terdi postelji spala. — Mlada devica tiho poslušá in gleda na tla. Prednica misli, de ji je žal in de hoče odstopiti; pa milo poprašá pobožna devica: Ali bom v kamerci smela imeti britko nartro zraven postelje svoje? Ja, dete moje, ji prednica reče. In ali visi britka martra zraven mize, pri kateri se bom mogla postiti? In v cerkvi, kjer bodo dolge molitve? Ja, moja hči, povsodi tu visi britka martra. — Potem vas ni treba skerbeti, ljuba mati moja! Vse mi je lahko, kjer vidim Jezusa na križu.

Tako hočem tudi jest, kadar mi kaj težkiga pride, k tebi, o križani Jezus! pogledati, spomniti se hočem, koliko si ti, o nedolžni zveličar! prestal za-me, ko si težki križ nesel na goro Kalvarijo; zakaj bi jest, grešnik tako velik, ne nosil majhniga križa!

So pa tudi še druge terpljenja, ktere vsaki pobožni kristjan mora terpeti, in te so zaničevanje, zasramovanje ravno zavoljo pobožnosti. Če se človek v resnici spreoberne, se poboljša, služi Bogu z vso skerbjo, ga ta svet sovraži, ga zaničuje, tercijala ime-

nuje. Pa, o moj Bog! to me ne sme premotiti, če me poprejšnji prijatli, če me ves svet zaničuje zavoljo pobožniga svetiga življenja; to je nevošljivost, ktere ta vset ne spozná; tudi taki zaničevavci bi radi služili Bogu, pa jim serčnosti manjka, iz ljubezni do Jezusa se premagati ne morejo, poterpeti nič ne znajo, zato sovražijo pobožne, ki so jim vidna in vedna pridiga. Naj govore, kar se jim ljubi, sej mi s tem škodovati ne morejo, ob ljubezen do Jezusa me pripravili ne bodo z vsem svojim obrekovanjem in zaničevanjem ne. Misliti hočem, kar je sv. Terezija djala, ko so ji pravili, kaj de svet misli od nje. Le pustite jih, pravi sv. devica, naj me zaničujejo, s tem mi veselje v nebesih povikšujejo, naj me sovražijo ljudje, de me le Jezus ljubi. Če imam to ljubezen, sim bogata zadosti.

Danes preišljuj:

1. Vsaki mora terpeti, ali malo jih terpi z zasluženjem.

2. Če nočem terpeti, sim nepoterpežljiv, nosim dva križa. Nepoterpežljivost je nar hujši križ.

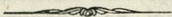
3. Veliko sim se pregrešil, zato moram veliko terpeti, pokoriti se moram tu ali pa v večnosti. Kaj je pa vender bolje? časno ali večno terpeti?

Zdihljej.

1. Moj Bog! koliko terpljenja sim z grehi zaslužil? pa koliko terpim?

2. O Jezus! naj vender za te tudi kej terpim! ker tebi podoben jest biti želim.

3. O Marija, kraljica marternikov! oh, koliko si ti terpela! sprosi mi gna-do poterpežljivosti v mojim terpljenji.

19. Dan.

Od samotnosti.

Kadardoli sim v družino šel, pravi neki cerkveni učenik, sim slabši nazaj prišel. In to tudi mene skušnja uči, o moj Bog! Pač bi bilo dobro za-me, de bi bil, kar pravi sv. Hieronim od svete device, rekoč: Devica naj

bo kot polž zmirej v hiši, naj bo kot mravlja zmirej pri delu. Marsikdo pa misli, če bom zmirej domá, nikoli med ljudmi, kdo bo nek za-me kaj maral? Pa kakor ženin pošten neveste ne iše po vasi, ne na plesišu, temuč gleda, kako dela, kako se obnaša domá; ne gleda, ali zna zelo blebetati, temučkako varčno z vsem ravná; tako za terdno to vem, tudi ti, o moj Jezus, ženin moje duše! me ne išeš v družini, ne pri prijatih, ne na gostijah; ti me obiskuješ s svojo sladkostjo le v samoti, le tam mi ti kažeš, kako de me ljubiš. Zato če te hočem ljubiti, moram pred svetam se skriti, med svet ne hoditi, če tudi me zato svet zaničuje, če me tudi samotarca imenuje. Naj svet govori, karkoli se mu ljubi, jest to vem in se tega deržim, de boljši je živeti pobožno in biti v samoti, kakor tu kratko veselje vživati, pa v pregrehe zabresti in kdaj se jokati na večno. Zato hočem, o moj Bog! daj mi svojo gnado k temu! zatajevati svojo radovednost, ker vem, de radovednost je strupena korenina veliko pregeh. Radovedni človek hoče vse zvediti, vse vediti, vse viditi, in pri tem opuša svoje dela, pa v mnoge grehe zabrede. Zato hočem svoje oči v pravi berzdi imeti, de ne bodo naletele na kaj, kar bi škodovalo moji duši. Sv. pismo mi pravi od

Davidu kralja, de je bil mož po volji Božji, prerok je bil — pa neumni — nečisti pogled ga je napravil prešestnika — ubijavca. — Svoj ušesa hočem zamašiti, zapreti jih hočem vsemu prilizovanju, ker vem, de iskrica, če še tako majhna, veliko pogoriše napravi; tako zamore edina neslana beseda, če tudi mi prec ne škoduje, sčasama moje serce nesrečno omrežiti, v skušnjave pripeljati, v pregrehe pahnuti. Resnobno hočem odpoditi vsaciga prilizovavca, ki me, kot pajek muho, s svojimi sladkimi besedami v satanske mreže zavijati hoče. Kot cvetlice po cesti ne rastejo, kot vijolica le pod ternjem na tihim diši, tako hočem svojo dušo v samoti nedolžno ohraniti, de bo dopadla tebi, o moj Jezus! In vem, de tudi tukaj na zemlji ne bom zapušten, ker nedolžno in čisto serce bo Bog blagoslovil.

Danes preišljuj:

1. Nedolžnost ostane lepa v samoti, kot je vijolica le na skrivnim dišuća. Cvetlica, če jo po roki valjaš, zvone, ne diši in ni lepa.

2. Kdor oči in ušes prav ne berzda, ne more čist biti, tudi ne pobožen, ker vrata pregreham odpera.

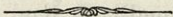
3. Kolikor manj bom želel dopasti ljudem, toliko bolj bom dopadel Bogu.

Zdihljej.

1. Moj Bog! dušo in telo ti darujem.

2. O Jezus! ženin moje duše, ti hočeš sam ljubljjen biti; zato hočem le tebe iskati.

3. O Marija! zgled tvoje deviške samotnosti naj mi bo vedno pred očmi! sprosi mi to gnado!

20. Dan.

Od zatajevanja samiga sebe.

Brez zatajevanja samiga sebe nisim v stanu čisto, nedolžno živeti; mehkužnost je mati vsake pregrehe. Telo se vedno vzdiguje zoper duha, in če se v berzdi nima, kmalo gospodari čez duha. Nasproti je pa zmernost tudi mati sleherne čednosti. Torej, če hočem

biti čist in pobožen, moram biti zmiren v jedi in pijači; ja tudi postiti se moram. Ni pa še zadosti, de bi le toliko se postil, kot mi cerkev zapoveduje. Če se ogenj poželjivosti v meni vzdiguje, moram ojstrejši biti svojimu telesu, pred Bogam se moram poniževati, serčnejši ga pomoči prositi; tudi si marsikej pri jedi in pijači pritergam moram. O vem če le edino žlico jedí si pritergam, Bog mi bo to obilno povernil. Nar bolj dopadljivi post v Božjih očeh bo pa ta, če jest svojim očem, svojim ušesam vsega ne privolim; in to si pač lahko pritergam. Tudi v spanji hočem biti zmiren; hitro hočem vstati, če se bo telo temu tudi branilo, in ložej bom bolj zvesto svojo jutranjo molitev opravil.

Bogu pač dopadljivi post bo, če mu prinesem v dar vse svoje nečimerne želje. In te, o moj Bog! ti danes darujem. Kaj mi pomaga, ko bi ves svet za menoj gledal? Kaj mi pomaga, če me svet še tako hvali in povzdiguje, me lepiga, bogatiga, zaliga, imenitniga, tudi še pobožniga ali karkoli imenuje? Koga mi bo vse to pomagalo pred teboj, o moj Bog! Zato hočem biti ponižen v obleki, sam sebe nočem hvaliti, svoje hvale nočem iskati ne poslušati; le ti, o mogočni Bog! si časti in vse hvale vreden! Če si mi

tudi kako obilno posvetno dobroto dodelil, sej ta ni moje zasluženje, in ko bi se s tem hvalil, bo meni le v pogubljenje. In kaj imam, de bi ne bil prejel, če sim pa prejel, kaj bi se hvalil, kakor, de bi ne bil prejel?

Sv. Angela, začetnica nun Uršularnic, je imela v mladosti kaj lepe lasé, kar je povzdigovalo njeno lepoto. Sama, če tudi vedila ni, si je za to nekaj domišljevala. Zgodilo se je, de jo neka prijateljica, nespametno tako nagovori: Ljuba moja prijateljica! Kako imaš ti lepe lasé! ti si pač srečna! tvoja lepota ti bo bogatiga ženina pripravila. Sveta devica se prestraši, ker spoznala je svojo nečimernost, zvedila je, de njeni lasje so drugim celó v spodtikljeje. Nič ni odgovorila, pa toliko več je storila. Gre in si odreže lasé. Spoznala je namreč svetnica, de ti lasje so bili njeni malik, na kteriga je bilo njeno serce še navezано, in zdaj popolnoma prosta od pozemeljske nečimernosti se je Bogu popolnoma zročila.

Vem dobro, de Bog ravno kaj taciga od mene ne tirja; vem pa tudi dobro, de moje serce je na nečimernost tega sveta vse navezано, vem, de moje serce ljubi posvetno lepoto; zatorej bo to Bogu nar prijetniši dar, če si prizadevam, odtergati svoje serce od

sveta in nečimernosti njegove, in to zatajevanje ti danes obljubim, moj Bog!

Marija pomagaj!

Danes premišluj:

1. Kolikor sam sebe zatajujem, toliko ljubim Boga.

2. Večno krono mi ponuja Bog za kratko stopinjo, katero storim tu iz ljubezni do njega. Ali si ne bom zato nič pritergoval!

3. Kdor ni delaven, zmiren, pa sam sebi nič ne priterga, ne bo čist.

Zdihljej.

1. S tvojo pomočjo, o moj Bog: hočem začeti živeti, kakor je tebi dopadljivo.

2. O moj Jezus! vidim te na križi revno umreti! — Bo li ženin v britkih težavah, nevesta pa v nečimer-nim veselji?

3. O Marija! me nar večuci učenost, zatajevati se iz ljubezni do Boga, sam sebi umreti in živeti le za Jezusa Kristusa.

21. Dan.

Od nečistosti.

Nobena čednost človeka tako lepiga ne stori, kot lepa čistost. Nobena pregreha pa človeka tako gerdiga ne stori, kot gerda nečistost. Kakor čistost človeka proti angelam vzdigne, tako ga nečistost pod živino potlači. Ni je pregrehe, de bi človeka tako daleč pripravila, tako globoko pogreznila, kot ostudna nečistost.

Moje telo je posvečeno s kervijo Jezusa Kristusa, moji udje so udje njegovi, moje telo je tempelj s. Duha, in čista, nedolžna duša je nevesta Jezusa Kristusa. Oh, kako pač oskruni nečistost človeka! Ta gerda pregreha človeka iz Božjiga deteta, Kristusove neveste premeni v sovražnika Božjiga, v smradljivo stanovanje hudiča. Ja človek nečistosti vdan, človek meseni ne

čuti, ne vidi, ne spozna nič več, kar je le Božjiga. In kakšni nasledki gredó za to pregreho? Od kod toliko nesreč med kristjani, od kod toliko britkost in težav, toliko krega in prepira, od kod toliko pohujšanja? Oh, gerda pregreba nečistost, ta je tisti strašni strup, ki morí zadovoljnost, srečo in čast med ljudmi. Ja celo ob pamet in ob življenje pripravi nečistost marsikteriga človeka. Nobena še tako velika, priliznjena obljuba me premotiti ne sme, privoliti kdaj v ta greh. Prepozno bi potem žaloval, bi si ž njo celo svoje življenje ogrenil, morebiti še celo v večnosti zato se pokoril.

Zaperti voz se vstavi pred neko gostivnico. Dva mladenča memo gresta. Kakšna divja zver mora tu noter biti, ki je tako zaperta, reče norčevaje eden teh dveh. Oh, de bi pač resnico govoril, ga zaverne voznik. Mladenča se pogledata bistro; voznik verže malo kruha v voz in pelje kónja v hlev. Mladenča gresta bližej in gledata v voz, in strah in pa groza ju spreleti; vidila sta žensko v raztergane cape zavito, ki je grizlej kruha silno pogoltnila. Med tem pride voznik nazaj k vozu in reče: Ta reva, ki sta jo vidva imela za zver, je nesrečna moja sestra. — Vojaki so šli skoz naše mesto, vstavili so se

in po vseh hišah so prenočevali, mladiga oficirja smo imeli pri nas. Lepota moje sestre ga je oslepila; z vsemi zvijačami, kakor je vedil in znal, jo je slepil, zakon ji je obetal; zapeljana je bila reva. Komaj je gerdún dosegel svoj gerdi namen, je zapustil nesrečno. — V svojim času je porodila dete; njena pregreha, pa velika sramota jo je ob pamet pripravila. Starši, ki so nas serčno ljubili; so od britke žalosti umerli. Se ve, de je bila kmalo domačija, oh, lepa domačija razderta, prišli smo na nič skoz to, in zdaj peljam znorelo revo v norsko hišo.

O de bi pač te prigodbe nikoli ne pozabil! Še enkrat jo hočem prebrati, jo dobro v spominu obderžati. —

Oh koliko jih objokuje, bitko objokuje svojo lahkomišljeno prodano nedolžnost, koliko nezvesto zapušeni preklinja svoje zapeljivce! Rotenje in kletev, jok ali stok, vse to ne prinese zgubljene nedolžnosti nikoli več nazaj. Nedolžnost zgubljena in ura zamujena, ne pride nobena.

Nobene stopinje, nobene besede, nobeniga pogleda nočem storiti, ki bi bil nevaren za mojo nedolžnost. O Bog, pomagaj mi ti! Marija, prosi za-me!

Danes preišljuj:

1. Ni je strašnejši pregrehe, kot je nečistost; časna sramota, večno terpljenje gresta za-njo.

2. Kako sram bi me bilo nekdanj pred ojštrim sodnikom, kako sram pred vsem svetam, ko bi v kak tak greh kdaj privolil!

3. V trenutku storjena pregreha peče skozi celo življenje, žge pa skozi celo dolgo večnost.

Zdihljej.

1. Za terdno, resnično ti obljubim, Bog večni! celo svoje življenje nočem nobeniga taciga greha več storiti.

2. Razsvitli me, o Jezus, de spoznam velikost te pregrehe.

3. O ljuba mati moja, Marija! Kakor si ti sovražila to pregreho, tako jo hočem sovražiti tudi jest. Sprosi mi danes to gnado!

22. Dan.

Od nevarnosti sv. čistosti.

Sto in sto nevarnost preži na sveto čistost, zlasti pa pečanje z drugim spolam, nesrečne znanja in ples. To so perve priložnosti v greh, in teh se skerbno ogibati hočem. — Nič ni tako nevarniga za čisto, nedolžno dušo, kot pečanje z drugim spolam, gotovi padec pa je nesrečno znanje. Od začetka ni nič hudiga, neumno, otročje veseljevanje, kmalo je pa huje, pridejo male darilca, večkratni shodi zoper voljo dobrih staršev; gre še naprej; nečimerni pogovori, nečisti pogledi, nespodobno obnašanje, in — sveti angel varh se že joka zavoljo oskrunjenja lepe nedolžnosti, ker strašna zguba je gotova; čistost je prodana.

O moj Bog! danes ti obljubim, za terdno ti obljubim, de nobenih neslanih pogovorov nočem poslušati, varovati hočem svoje oči, de nečimernosti gledale ne bodo; dotakniti se me nespodobno nobeden ne sme. Za ves svet nočem nobeniga znanja, ker to je ledena steza, je berv, na kateri nar močnejši zvestobi spodleti. Nočem s tem zgovora delati, ta ali uni mi je dober, ta ali una je

pobožna, ne stori, ne želi mi nič hudiga. Vem dobro, kar pravi pobožni pušavnik: Mož in pa žena sta dobra vsaki za sé; kot voda in perst; če prideta skupaj, se blato napravi. Priložnost tatú naredi, priložnost je njih sto in še sto v nesrečo pahnila. Nočem tudi jest poskusiti, saj me dosti žalostna skušnja družih uči.

Danes še nekaj od plesa. Marsikdo, zlasti mladost najde v plesu veselje. Pa za čisto dušo je tu strašna nevarnost. Marsikej se zve na plesišu, kar bi bilo bolje, de bi se nikoli ne zvedilo; marsikej se sliši nespametniga, marsikej se vidi nesramniga, marsikej se stori nespodobniga. Kri se vsa zgreje, redí se poželjivost, in česar še kdo pred plesam boji, pred čimur daleč beži, to se po plesu zgodi.

Bežati torej hočem pred razveseljevanjem, kjer nedolžnost terpí, in ko bi me tudi poželenje v to vleklo, hočem tebi o moj Jezus! svoje želje darovati, iz ljubezni do tebe se zatajevati, in vem, de bom s tem tebi dopadel; zato me podpiraj s svojo mogočno gnado v mojim sklepu!

Neka deklica je bila pobožna, staršev edino veselje. Nikoli še ni bila na plesu, sovražila je to nevarno razveseljevanje. Pri-

jatlica jo povabi na ples. Gre, dopade ji, kmalo spet gre: in oh! de bi pač nikdar ne bila stopila v to hišo zapeljivosti! pride nazaj, pa nedolžna ni več. Svoje nesrečne pregrehe ni mogla zakriti. Oče nje stari, pošten mož, to zvé, sramote prenesti ne more, preveč je bilo za njega; zboli in na smertno posteljo pride. To je nesrečni revi seglo do serca. V britkosti je dete rodila. Oh! človek v ta greh zakopan, se pogrezuje iz brezdna v brezdno. Sramuje se in obupa, zgrabi nedolžno dete, verže ga ob zid, de mertvo pade na tla. Zbeží, pa pravica jo najde, in v ječi objokuje svoje pregrehe.

O koliko njih bi britkih solz ne točilo, koliko njih bi v večnim peklu ne gorelo, ako bi na plesiše ne bili šli! —

Bog me obvaruj te nevarnosti!

Danes preišluj:

1. Kdor nevarnost ljubi, pade v nevarnost.

2. Nikoli zadosti ne varujem svoje nedolžnosti.

3. Kaj mi je nar bolj nevarno? Tega se moram varovati, tega ogibati.

Zdihljelj.

1. Moj Bog! za terdno sklenem, varovati se vsega, kar je moji čistosti nevarno.

2. To le nevarno veselje ti darujem, o Jezus!

3. Marija, moja varhinja! moj angel varh! spomni me terdniga sklepa, ko bi kdaj bil v nevarnosti ga prelomiti.

23. Dan.

Od lenobe.

Čas je drag; veliko ljudi pa tega ne vé, ali pa vediti noče. Vsak trenutek je toliko vreden, kolikor naša duša, duša pa je vredna več, kakor ves svet. V enim trenutku si lahko cele nebesa zaslužim, ali si lepoto, imenitnost zveličanja pomnožim; zamorem pa tudi v enim trenutku svojo dušo zgubiti, hitro umreti, na večno v pekel priti. Toliko je torej čas vreden, kolikor večnost. Vem

pa, de mi je čas mojiga življenja na tanko odmerjen, na tanko odločen. Od vekomaj sem mi ga je Bog sam odločil, več mi ga ne bo dal, kot mi je odmerjeniga. Hitro, hitreje kot tica pod nebam teče nam čas, nazaj ga več nikdar nikoli ne bo. — Zdaj torej, dokler še čas imam, ga hočem prav, v delo, v molitev obrniti; saj sim za delo vstvarjen; kdor ne dela, naj tudi ne jé. Moje delo utegne biti pred tem svetam le slabo, celo zaničljivo, v očeh Božjih je pa dopadljivo, če je še tako majhno, če je še tako slabo, de je le storjeno iz ljubezni do Bogá, iz dobriga namena. Delati hočem po svojim stanu, delati pobožno, pridno in pa veselo!

Delati hočem pobožno, to je, med svojim delam hočem včasih k Bogu zdihovati, s svojimi sodelavci se kej svetiga meniti, ali pa kako duhovno pesem zapeti. — Delati hočem prav pridno, to je, misliti hočem pri delu, de ne delam zavolj ljudi, ki mojih del prav ceniti ne vejo; temuč delati hočem le za Bogá, kateri vse vidi, pa tudi poplača vse dobro obilno. Delati hočem, kot bi po delu prec mogel umreti, in moje delo bo Bogu dopadljivo, in on ga bo blagoslovil s svojo mogočno roko. — Delati hočem vselej veselo; sej Bog ne tirja, de bi bil čmern in pa neje-

voljen, kadar kej delam, tega ni potreba k pobožnosti; Bog ljubi veseliga delavca. Razveseljevati se hočem pri delu, to de nedolžno veselje mora biti; v nespodobnost ne smem nikdar zaiti. — Nikoli brez dela nočem biti; če mi tudi moji gospodarji ne odkažejo ravno nobeniga dela, vender kej delati hočem; ob praznikih hočem kej svetiga brati, se z Bogam v molitvi bolj serčno meniti; nikoli pa brez dela nočem biti; ker začetek vseh hudobij je lenoba. Kdorkoli ne dela, je ravno kot voda stoječa, ki se kmalo usmradi in polno ostudnih merčesov zredí; tako je tudi človek, če vedno ne dela kej; kmalo se v sercu pregrehe vgnjézdijo, ker začetek vseh hudobij je lenoba. Tudi kralji, cesarji morajo delati, torej hočem tudi jest vedno kej delati; še bolj, ker sim reven. Kdo vé, ko bi bogat bil, ali bi bilo bolje to za-me?

Sv. Anton, véliki škof v Florenci na Laškim, gre nekdej po mestu, in vidi na verhu neke hiše angele vesele sedeti. Rado-veden, kdo tu stanuje, gre v hišo in vidi dve devici pobožni, ki ste z materjo svojo bile veseli pri delu. Pobožnost in delavnost devic je svetiga moža razveselila, de je prosil Boga, naj bi tej hiši revšino vzel. Nekoliko časa pozneje gre sv. Anton memo ravno te

hiše, pa vidi na strehi hudiče namesto angelov. Gre v hišo in vidi deklici nečimerno oblečeni za mizo brez dela sedeti.

Tako pridnost angele, lenoba pa hudiče razveseljuje.

Bog me varuj lenobe!

Danes premišluj:

1. Jezus Kristus, sin Božji, se dela ni sramoval, pomagal je s. Jožefu, svojimu redniku. Ali se hočem jest, grešnik, dela sramovati?

2. Delati moram. Vsaki stan ima svoje dela; tudi ko bi bil še tako bogat; pa kako dolgo bogastvo terpi?

3. Začetek vseh hudobij je lenoba. Kdaj so nar huji skušnjave? Kadar ne delam.

Zdihljej.

1. Moj Bog! nikoli lenobe nočem pasti, de bom tebi dopadel.

2. Moj Jezus! iz ljubezni do tebe hočem delati; to — delo danes tebi darujem.

3. Marija! tebe posnemati hočem. Stoj mi na strani, in vsako delo mi bo lahko.

24. Dan.

Od pregeh z jezikam storjenih.

Veliko je na svetu ljudi, ki bi radi pobožno živeli, pa jezik jim kazi njih pobožnost. Vedno bi radi govorili, nobene skrivnosti molčati ne znajo; če kej noviga zvedó, nimajo pokoja, tako dolgo, de drugim povedó. Kdor je pa jezičnosti podveržen, pri nedolžnim ne ostane, kmalo v pregrešne pogovore zaide. Pri delu, v družini jezičnik bližnjiga obrekuje, opravlja, njega djanja neusmiljeno presojuje, druge na slabe pogovore napeljuje in tako k neštevilnim pregreham priložnost daje. — Oh, in od vsake nepotrebne besede

bo treba odgovor dajati, kaj še le od opravljenih, obrekovanih, nesramnih, pregrešnih pomenkov?

Vselej hočem pomisliti, kaj bom govoril, in če je ljubezni do bližnjiga nasproti, hočem svoj jezik v berzdi imeti, hočem molčati. Preden bom kej čez bližnjiga rekel, se hočem vprašati: Ali bi jest želel, de bi kdo od mene pravil kej taciga? In kar mi bo pamet veléla, to bom tudi storil. Boljši je tiho biti, kot govoriti kej, kar bližnjiga žali. Če mislim, de je resnično, kar bi govoril čez bližnjiga, pa utegne biti lažnjivo; pa če tudi ne, sim vender dolžan iz ljubezni do bližnjiga skerbeti za njegovo poštenje, ki je podobno ogledalu, ki je prec otemnjeno, če le dihnem v njega. Tedaj tudi če drugi tergajo čast mojemu bližnjimu, se hočem potegniti za njega, in če mi to ne obvelja, hočem bežati od družine, ki je za-me nevarna.

Jezne besede pa ali celo kletev, to se pač za-me nikdar nikoli ne spodobi. — So pa ljudje, in takih je zdaj veliko po svetu, kateri brez vsega sramovanja, kot bi vest mertva bila k temu, nesramne pogovore imajo, in že nobeniga veselja ne najdejo v družini, če se ne govori nespodobno, nečisto, sv. pismo mi pravi: Česar je polno serce, to tudi pri

ustih čez gré. Oh, kakšno mora biti serce taciga človeka, ki ima le nečiste besede na jeziku! Ljubezen do Boga je gotovo zadušena, in tak človek gre strašnimu pogubljenju hitro naproti, pa tudi še druge v pekel za seboj vleče. Pa ne le nesramni in gerdi jezičnik je greha kriv, tudi vsaki drugi, kdor ga radovoljno posluša. — Sklenem, o Bog! in ti obljubim, de nečistih pogovorov poslušati nočem, nespodobne prilizovanja hočem resnobno zaverniti, takim norčijam nikoli se ne smejati.

Sv. Stanislav mi je tu lepi izgled. Groza ga je vselej obdala, če je kdo blizo njega kej nespodobniga zinil. — Sv. devica Oringa ni slišati smela nobene nesramne besede. Vse take nespodobnosti so se ji toliko pristudile, de se je vsa tresti jela, če je slišala kej taciga; še slabo ji je prišlo od tega.

O moj Bog! daj tudi meni za to občutljivo serce!

Danes preišljuj:

1. Za poštenje svojiga bližnjiga se moram vselej potegniti.

2. Vsak pové, kaj ljubi. Kaj ljubi tisti, ki nečisto govori?

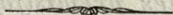
3. Nič ni škodljivšiga, kot pogovori nesramni. Strašan ogenj so; dušo umoré.

Zdihljej.

1. O Bog! bodi varh mojimu jeziku!

2. O Jezus! pomagaj, de nikoli ne spregovorim kej nespodobniga, tebi nedopadljiviga.

3. O Marija, kraljica čistih duš, moj angel varh, moj patron! stojte mi na strani v nevarni družini, oberzdaj moj jezik, de nič nepotrebniga, nič pregrešniga nikoli govoril ne bom.

25. Dan.

Od sveta.

Boj se sveta! beži pred svetam, de te ne vjame v svoje zanjke! To opominovanje se dostikrat sliši: Kaj pa je ta svet, kteriga se bati, pred kterim bežati moram? Ta svet so tisti in taki ljudje, kteri z Jezusam Kristusam, kteri z evangelijem nič ne deržé. Teh se ogibati moram, ker ta svet je zvit in star goljuf. Se prilizuje, povzdiguje, graja in hvali, kar mu bolje kaže, de le človeka ob poštenje, ob vero pripravi, in, če le more, ga v večno pogubljenje porine. Prilizovavci so z medam na jeziku pa s strupam v sercu pravi satanovi hlapci; če se jim le eno uho odprè, le mazinec pokaže, že zapletejo človeka v mreže peklenske. Svet je zviti hinavec, ki svoje neslane prilizovanja pod plajšem ljubezni zakriva, nar strašnejši zapelejanja le veselje imenuje: „Mladost je norost; mladi naj se veselé, stari še le pokoré“, to je pesem tega sveta. V sercu človeškim je ta pesem kmalo živi červ, ki gloda in gloda korenino svetosti, tako dolgo, de vse čednosti usahnejo. O koliko nedolžnih,

pobožnih, Bogú posvečenih duš je že svet ogoljufal, jim čednost in poštenje oropal! In zares! kaj hočejo, kaj išejo zapeljivci s svojimi sladkimi besedami? Vse njih zvijače gredó le v to, de bi mi ukradli zaklad, kteriga v svojim sercu imam, če nedolžno živim. To je nasledek, to skriti pa gotovi namen vse prijaznosti, vsega znanja med mnogimi osebami razniga spola. Če tudi ta in pa una, uni in pa ta nič hudiga ne misli, ne vidi, ne vé, satan pa misli in vidi in vé gotovo vse to. Maloktera prijaznost z drugim spolom, redko tako znanje je nedolžno, pobožno in sveto. V duhu se začne, pravi sv. Hieronim, v mesu pa večidel jenja. In če ta svet ob čednost, poštenje pripravi človeka, ali ga morebiti obžaluje potem? O, kaj še? Kakor se zaverže spuženi kostanj in se več ne pogleda, tako tudi ta svet ne porajta človeka, kterimu je gnade in čednosti iz serca izpužil, norca se dela iz njega, ali ga pa ne pogleda. In tako je ljubezen Božja zgubljena, človek je ves obropan in z ranami obdan, in svet se za njega nič več ne zmeni, pač, še globokeje ga pogrezniti želi.

Zato, o moj Bog! hočem bežati pred svetam, tudi v rečeh na videz nedolžnih se varovati hočem. Karkoli bi me bilo sram

pred starši ali pa pred svojim spovednikom storiti, nočem storiti, nočem pripustiti.

Sv. Terežija je nekiga človeka rada vidila, in večkrat se je pogovarjala ž njim. Nič ni bilo to hudiga, na videz celo dobro in sveto; pa Bog je nedolžni devici v duhu pokazal v peklu grozovitni kraj, kateri jo čaka, če tega na videz nedolžniga prijateljstva ne sterga, ker pri tem bi ne bilo ostalo, kmalo bi bilo huje in huje.

Moliti, čuti jest hočem, de me svet ne vjame v skušnjave, vseh pripomočkov se poslužiti hočem, de ne pridem v zaderge; in de nevarnosti uidem, hočem nar boljši orožje vedno pri sebi imeti, in orožje to ravno je — beg. Sveti mladenči, svete device, kraljevi otroci so bežali pred svetam, v pušavo so šli, de so v zavetji samote mir imeli pred svetam.

Če mi tudi ni dano, se podati v pušavo, bati se moram, bežati pred svetam, sovražiti njega in njegove zvite goljufije, ker vem, de pravi sv. pismo: Ljubezen Božja se s svetam ne strinja.

Danes premišluj:

1. Ljubiti ta svet, in se ž njim veseliti, je: Boga sovražiti, in si pogubljenje služiti.

2. Nekaj moram ljubiti, svet ali Boga. Kaj hočem ljubiti?

3. Razdeljeno serce Bog sovraži, torej zamorem le Boga, ali pa le svet ljubiti.

Zdihljej.

1. Moj Bog! Tebi se vsega darujem.

2. O Jezus! bodi ti Gospod mojiga celiga serca!

3. O Marija! sprosi mi gnado, de zaničujem ta svet.

26. Dan.

Od nekterih pregreškov mladosti.

Pervi pregrešek mladosti je nestanovitnost. Zdaj služi Bogu, zdaj pa spet svetu. Velikih očitnih pregreh se boji, male pa brez

pomislika stori. Z nekako nevošljivostjo gleda posvetne veselice; kakor se naglo poprime pobožnosti, hitreje še jo spet popusti; nar manjši težava v službi Božji je že preojstra, prevelika pokora. To so znamenja mlačnosti, kar Bog sovražiti mora. — Vari me te nestanovitnosti, o Bog, ker vem, de je to ledena bery, na kateri mi zamore spodleteti in mojo dušo v pekel pahniti. Ne bom si nekladal ravno veliko molitev, posebnih pobožnost, ali to, kar sim dozdej že opravljal, to hočem zvesto in pobožno spolnovati.

Drugi pregrešek je samolastna ljubezen. Ta lastna ljubezen je nar hujši sovražnica popolnoma življenja, ter je tako zvita, de se celo v nar lepši, nar imenitniši čednost vriti zna. Kdor pase to kačo v svojim sercu, beži pred vsako tudi majhno težavo, ali jo pa iz napuha terpi, zavoljo hvale ljudi. — Vari me, o Bog! te napake, in dodeli mi gnado, de se v tvojo voljo podam, de vse s iz tvoje roke radovoljno prejmem; ker mi je dobro znano, de, kadar bom popolnoma podvergel svojo voljo tvoji volji, takrat bom miren, takrat bom resnično srečen. Oče, tvoja, ne moja volja naj se zgodi!

Tretja napaka je jeza. Kadar me malenkosti v nepokoj pripravijo, se ne premagujem,

ne zatajujem, bližnjiga zaničujem, vse v meni šumi, oh! takrat čez me gospodari nesrečna jeza. Pač je ta pregreha gerda za-mé. O Gospod Bog! k tebi se hočem obrniti, ko me jeza napada; pogledati hočem tebe, o križani Jezus; Marijo zaklicati, prekrižati se hočem. — Kralejvo hčer je neka služabnica hudo razžalila. Hudovala, jezila, rotila, celo klela bi bila kmalo. Nje sprednica vzame hitro britko martro z mize, jo pokaže jezni devici, in pravi: Kraljičina! Tvoj Bog je umirajoč na križu molil za tiste, ki so ga pribili na križ, in ti se toliko jeziš čez té, ki ti nič hudiga storili niso! — Kraljičina se britko zjoka, in jeza je bila premagana.

Četerta napaka mladih ljudi je nespodobno razveseljevanje. Ni ravno treba nositi glave pobite; veseliga človeka ljubi tudi Bog. Ali kjer je prešerno veselje, kjer ni nobene resnobe, tam tudi nobene pobožnosti ni. O Bog! v razveseljevanji me večkrat spomni poslednjih reči, de tudi v sredi veselja ne pozabim na té. Pa vem, če se bom posvetno manj veselil, bom tebi bolj dopadljiv; sej kadar v družino grem, slabši pridem nazaj. Zlasti me vari, o Bog, v cerkvi vsega raztresenja! Vselej hočem zato v tak kraj iti, kjer zamorem bolj zbrano moliti.

Peta napaka je lahkomišljenost. Vetrastimu, omahljivimu človeku nič v serce ne seže. Ojstre resnice svete vere na njem odleté, nobena pridiga se ga ne prime; poln pregreh, pa brez skerbi léta; pri vsakim veselji, pri vsaki nevarnosti mora biti zraven; kjer je kej viditi, kjer je kaj slišati, tam mora že biti vetrasti človek. — Vari me, o moj Bog! tudi te napake. Vem, de veša tako dolgo krog luči ferfoli, de se šema vsa osmоди.

Terdno sklenem, o moj Bog! vseh teh napak se skerbno ogibati, in z vso resnobo hočem tebi služiti, ker pred ne bom miren, ne srečen že tukaj na zemlji, dokler svojiga serca ne odtergam popolnoma od tega sveta, in ga tebi celiga ne darujem.

Danes preišljuj :

1. Tudi nar manjši pregrešek ima včasih hude nasledke. Ena sama napčna stopinja na visoki, ozki ber-vi, in v globočino se pogreznem.

2. Ali ne bo že mala napaka moja hude rane vsekala Jezusu, ki me tako serčno ljubi? Ali razžaljenje ljubiga

otroka za starše ni huji, kot razžaljenje hlapca ali dekle?

3. Če bo bolj čisto moje serce, veči bo moja ljubezen do Boga, veči bo moj mir tu na zemlji, veči moje zveličanje tam v nebesih.

Zdihljej.

1. Moje celo serce naj bo tvoje, moj Bog!

2. Moj Jezus! kdaj bom to
pregreho že vender zapustil?

3. S tvojo pomočjo, o Marija, hočem prec in zmirej se vojskovati zoper to pregreho.

27. Dan.

Od resnične in puhle pobožnosti.

Pač lepa je čista, nedolžna duša; kinč sv. cerkve se imenuje, če je resnično pobožna, ne samo na videz devica. Vsaki mora v časti imeti tako Bogu služijočo dušo; celo

nar hudobniši mehkužnejš jo mora spoštovati. Ali če pa pobožnost ni prav resnična, če je le puhla, potem se ve de pri Bogu nima nobene veljave.

Marsikdo se že pobožniga misli, če si le nekatere molitve naloži, vsaki dan jih opravi, se jih terdno derži; in ko bi zavaljo dela jih opraviti ne mogel, že misli, kako se je strašno pregrešil, zdihuje, še drugim miluje, kako ga vest peče, ker dolžnih molitev zavaljo silniga dela opraviti ni mogel. Tak se moti, gleda le na zunanjo lupino, jedra pobožnosti pa nima.

Drugi hodijo pridno v cerkev, ne zamudé nobene pridige, radi od pridig in pridigarjev govoré, pa imajo jezik predolg. Vedno imajo kej nad bližnjim popraviti; njegova obleka, hoja in noša, njegovo djanje in nehanje jim ni všeč, celiga človeka oberejo, nobena reč na njem ni prav; sami pa nočejo nobeniga pregreška imeti, in pa gorjé! ko bi jim kdo kako pregreho očital. Le to je vse dobro in prav, kar sami storé; po njihovi volji bi radi vse imeli. Ta je spet puhla pobožnost.

Spet drugi so na videz pobožni, ponižno se nosijo, pa v to ponižno nošo veliko stavijo; pogledati si nobeniga ne upajo, od nobeniga nič vediti nočejo, od strane pa vse

vidijo in vedó, s pobitim očesam hodijo prav rahlo, bojé se, de bi kake stopinje prav ne storili; v svojim sercu pa nosijo polno mero napuha, nobeden domačih jim besedice reči ne sme, če jih le kdo od strane pogleda, je že ogenj v strehi. In ta je hinavska pobožnost. Take so posvetne tercijalke.

Nekteri imajo pa mlačno, neskerbno pobožnost. Premagovati se nočejo. Dosti se jim zdi, če le smertnih grehov ne storé; mali pregreški jih pa nič ne skerbé. —

Vsi taki in tem enaki imajo puhlo pobožnost, ktere ne mora nobeden spoštovati, — le zaničevati jo mora. —

Ne za to puhlo, ampak za resnično pobožnost si prizadevati moram, ktera me po poti čednosti peljati zamore, v kateri bom svoje dolžnosti na tanko spolnoval, celo serce svojimu spovedniku popolnoma odkril, de me prav voditi zamore po poti proti večnim nebesam. Iz celiga serca torej hočem Bogu služiti; pa spet ne prenapeto, de bi hotel le v cerkvi klečati zoper svoj stan. Tudi to bi ne bilo prav, ko bi hrepenel le po duhovnim veselji pa v škodo svojih drugih dolžnost, ali celo razodenja z nebes pričakoval. To je prava nevarna skušnjava, na kateri je če dostim spodletelo; zakaj te

posebne gnade, če jih Gospod Bog kaki duši daruje, peljajo k pravi ponižnosti serca in k resnični pobožnosti; če pa kdo hrepeni svojeglavno po teh darovih, in jih z vso močjo hoče imeti, ga to hrepenenje pripelje v napuh, in napuh je celó angele vergel z nebes v pekel.

Torej, o moj Bog! v tihi in mirni vdanosti bo moja pobožnost; zvest ti hočem biti, če mi tolažbo, veselje vlivaš v moje serce, ali pa mi pošiljaš skušnjo notranje suhote, ker vem dobro, kar pravijo svetniki: Edini očenaš težko zmoljen v suhoti serca je več vreden kot celi ročenkranc v polni sladkosti. Sv. Frančišek, sv. Terezija in drugi svetniki so imeli hude vojske, pa ravno v tem so pokazali, de njih duše so zveste, resnične Kristusove neveste, in veliko stopnjo svetosti so dosegli.

Moj Bog! daj mi pravo pobožnost!

Danes preišluj:

1. Puhla je vsaka pobožnost, ktera k Bogu ne pelje.
2. Kdor se nič ne poboljša, starih pregreh ne odklada, njegova pobožnost ni prava.

3. Blagor mu že na zemlji, kdor po navdihujenji sv. duha, po vodilih svojiga spovednika na tanko svoje življenje ravná.

Zdihljej.

1. Moj Bog! dodeli mi duha prave pobožnosti.

2. Moj nebeški ženin! govori moji duši; karkoli mi porečeš, hočem storiti.

3. O Marija, pomagaj! de bom tvojimu sinu vedno dopadljiviši.

28. Dan.

Nekteri pripomočki Bogú služiti.

Otročja, serčna ljubezen do Marije, prečiste device veliko pomaga na poti proti večnosti. Kdor pa Marijo ljubi v resnici, on se ji rad in pogosto v molitvi priporoča, ker

dobro vé, kako mogočna pomočnica de je. Med molitvami pa, v čast matere Božje zloženimi, je gotovo nar lepši sv. roženkranc. Kdor to lepo molitev rad in pogosto, pa z otročjim zaupanjem moli, bo pač kmalo spoznal, kako močna, koristna podpora mu bo, ker obilno gnad bo na prošnjo Marije na to molitev od Bogá samiga prejel. Kakor na vertu polnim cvetečih cvetic si nabiram in duham, kakoršne hočem in kolikor hočem, tako je sv. roženkranc duhovni vert, v katerim so nar lepši duhovne cvetlice; Gospodova molitev, angeljevo češenje, apostoljska vera, in iz teh si nabiram gnade nebeške na prošnjo Marije device. Kakor berač pred durmi tako dolgo prosi in svoje prošnje le še ponavlja tako dolgo, de dar zadobí; tako tudi jest v tej molitvi stojim ali klečim pred durmi vsegamogočniga Bogá, in pred Marijo, kraljico nebeško, ter prosim in svoje prošnje ponavljam; in ako berač, če tudi ne iz ljubezni, vender zavaljo svoje nadležnosti dobi, ali me mar Bog ne bo uslišal, ki je sama ljubezen, ali mi Marija, moja mati, ne bo dala, česar prosim, in ne le enkrat, ampak petdesetkrat prosim? Svetniki so spoznali moč te molitve, in so jo pogostama molili; tudi jest jo hočem moliti. —

Poseben pripomoček, služiti Bogú, so bratovšine, v katerih pobožni kristjani združeni eden za družiga molijo. Mnogim so bratovšine pripomogle k pobožnemu življenju. Zato hočem s privoljenjem svojiga spovednika v kako bratovšino stopiti, in zvesto tako živeti, kot bratovšina tirja. —

Eden nar lepših, nar gotoviših pripomočkov, služiti Bogú je pobožno češenje nar svetejših serc Jezusa in pa Marije. Te nar svetejši serci vse ljudi ljubite nar bolj, in v ljubezni teh serc se mora tudi vneti naše revno serce. S pobožnostjo, s češenjem teh nar svetejših serc zamoremo svojimu nebeškemu Zveličarju in svoji duhovni materi Marii nekoliko zadostiti za nezvestobo in razžaljenja, s katerimi ta svet žali te serci.

Češenje deteta Jezusa v jaslicih, premišljevanje njegoviga britkiga terpljenja, češenje svojiga patrona, ali patrona svoje fare, češenje sv. Alojzija, sv. Neže ali drugih nedolžnih svetnikov so posebni pripomočki služiti Bogú.

Kadar torej, o moj Bog! me bodo skušnjave obšle in jih premagati si sam ne bom upal, hočem eniga teh svetnikov poklicati na pomoč, de bo z menoj k tebi zdihoval, in če tudi jest ne bom vreden, de bi me uslišal,

moj Bog! boš na prošnjo svetnika me uslišati mogel. In če bo moje serce po kaki čednosti hrepenelo, se hočem zateči k nar svetejšimu sercu Jezusa ali Marije, in tam bom zaželjeno vselej dobil.

Sv. Dominik je brez števila velikih grešnikov s pomočjo sv. roženkranca k Bogu pripeljal. Nekdaj pride ena deklica k njemu, ktera je velikrat pot čednosti nastopila pa ravno tolikrat spet zapustila. Bog ji je že obilne gnade dajal, pa vse je bilo zastonj. Jokaje pride k svetniku in mu zdihovaje svoje velike zmote pripoveduje, ter pravi, da ravno njegova pridiga jo je prestrašila, ji serce prebodla. Rada bi se spokorila, je rekla, ali vsa sim že spridena, hudobije so me prevzele; če tudi poskušam se poboljšati, ne bom zvesta. Svetnik ji prigovarja, ter ji ponudi sv. roženkranc, naj ga vsaki dan prav zvesto moli. Vbogala je, in stanovitna je bila na poti ojstre pokore, da so se vsi drugi čudili ter so spoznali, kolika moč je v molitvi sv. roženkranca.

Danes preišljuj:

1. Na tej zemlji sim le zato, da bi služil Bogu in mu dopadel; ali si ne bom prizadeval za vse pripomočke,

de bi dosegel dopadajenje, ljubezen božjo.

2. Pri svojih molitvah ne smem porajtati, kaj ta svet pravi, temuč moj namen, večno zveličanje mi mora biti vedno pred očmi.

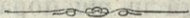
3. Tudi nar manjši pobožnost, nar krajši molitev, edini zdihljej Bogú dopade, ker to je znamnje otročje ljubezni de Bogá.

Zdihljej.

1. O moj Bog! povej mi, kaj naj storim; sej hočem storiti.

2. V tvoje serce, o Jezus, ženin moje duše! pribežim, zapri me v se, de te nikoli ne zgubim.

3. O serce preblažene Marije! v tebi naj se duša moja skrije.

29. Dan.

Od stanovitnosti.

Stanovitnost v terdnim sklepu je popolnoma potrebna za večno zveličanje. Ni hujšiga zadržka v podožnosti kot je nestanovitnost. Človek omahljivi je danes tak, jutri tak, hitro od dobrega v hudo zaide, svoje sklepe hitro zapusti, in če jih tudi prec ponovi mu nič ne pomaga, ker nimajo nobene moči. Majhno darilice, malo zasmehovanje, nar manjši zaničevanje, neumna prijaznost, celo edini pogled; in sklep je prelomljen, v stare pregrehe je človek spet pahnjen. Od začetka on te padce obžaluje, se jih tudi spoveduje, pa kmalo se jih privadi, nã nje nič več ne porajta, in pride v pogubljenje. To je nasledek nestanovitnosti.

O moj Bog! za terdno sklenem spet danes, de ti hočem stanoviten biti; serčno hočem hoditi proti nebesam naprej. Naj mi bo vedno pred očmi krona nebeška, ktera je od vekomaj za-me pripravljena. Vem sicer, de vojska me huda še čaka, ker mi svet zanjke nastavlja, satan me moti, lastno poželenje me vleče v pregrehe; pa če je Bog z menoj, kdo bo zoper mene? In s sv. apo-

steljnam hočem reči: Svest sim si, de ne smert, ne življenje, ne angeli, ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanje, ne prihodnje, ne moč, ne visokost, ne globočina, ne druga stvar me ne bo mogla ločiti od ljubezni Božje, ktera je v Kristusu, Gospodu našim.

Čez vse mi je pa vender potrebno, če hočem sveto in pobožno živeti, de se varujem iz ljubezni do Jezusa vsake tudi nar manjši priložnosti v greh. Grešna priložnost ima strašno moč do človeškiga serca, in če se človek priložnosti ne ogiba, nobeni še tako terdni sklepi ne bodo nič pomagali. Noben zgovor, tudi iz dobriega namena, nič ne pomaga, greha ne varuje.

Dva mlada človeka sta v nečistim znanji živela. Bog je te hudobije hotel ustaviti in pošlje nesrečni deklini hudo bolezen. Pokličejo dušniga pastirja; hitro se bliža nje konec. Spovej se do čistiga, objokuje svoje pregrehe, spokorno in poterpežljivo prenaša vse bolečine za odpušenje svojih hudobij. Pred smertjo popraša spovednika, kaj misli, ali bi ne bilo prav, ko bi njeniga sogrešnika poklicali, de bi bil priča hudih bolečin, strašnih nasledkov njeniga greha, de bi se tudi on spreobernal. Spovednik ne vidi nobene nevarnosti, pošljejo po mladenča, ki jokaje

pride do smertne postelje svoje sogrešnice. Pa, o moj Bog! kakšno moč ima priložnost in kako močna je vez gerde nečistosti! Komaj zagleda nesrečna reva svojiga sogrešnika, se vname v njenim že na pol mertvim telesu ogenj hudobne strasti s toliko močjo, de uboga zavpije: O moj ljubeznjivi! vedno sim te ljubila, zdaj te pa še bolj ljubim, kot sim te kdaj že ljubila; vem, de bom zavoljo tebe pogubljena, pa z ljubezni do tebe mi je to malo mar. In komaj te besede izreče, je umerla in stopila je pred sodnika živih in mertvih, dati ojster odgovor od svojiga v grehah dopernešeniga življenja.

Prigodba ta naj me učí, kaj grešna priložnost storí. Moj Bog! vari me vsake priložnosti v greh!

Danes premišljuj:

1. Če hočem Boga ljubiti, moram vse storiti, kar je njemu ljubiga, vse opustiti, kar njega razžaliti utegne.

2. Le če bom do konca stanovitⁿ, bom krono nebeško prejel.

3. Morebiti bom kmalo umerl; tako moram vedno živeti, de bom lahko umerl.

Zdihljej.

1. Moj Bog! večno zvestobo ti obljubim.

2. Tebi, o Jezus! Tebi samimu hočem do konca služiti.

3. Marija, mati stanovitnosti! vzemi me za svojiga otroka in vari me s svojo materno ljubeznijo.

30. Dan.

Od nebes.

O kakšno veselje nas čaka v nebesih! Vse lepo, kar si le misliti morem, vse dobro, vse prijetno, vse ljubeznjivo, vse bo tam zbrano v nar veči popolnosti. Nobene solze, nobene bolečine, nobeniga zatajevanja, nobene vojske tam ne bo, tam je le neizrečeno veselje, tam so večne krone nebeške. Večno bomo Bogá gledali, njega ljubili, njega vži-

vali; nobeden nam ne bo vzel ženina naše duše, ne bo več nobene nevarnosti, de bi zgubili Bogá; večno bomo v družini svetnikov: pri Jezusu in pa Marii; tam nas bo Bog s sladkostjo svojo nasitoval, on sam nam bo večno - novo veselje. Na milijone let bo preteklo, in veselje bo zmiraj še novo, prečudno zmiraj ljubeznjivo. O kako bo tam vsako nar manjši zatajevanje, storjeno tu na zemlji obilno-preobilno poplačano! Za vsako delo tudi nar manjši iz ljubezni Božje storjeno bo posebno večno plačilo. Kako bo pač čista, nedolžna duša v ljubezni do Bogá tam vneta, z ljubeznijo vsa napolnjena! Kako jo bo Jezus ljubeznjivo sprejel, na serce pritisnil! Za njim, jagnjetam nebeškim, bo vedno hodila, neznano pesem, večno Alelujo. bo pela!

O moj Bog! tudi za me je kraj tam v nebesih pripravljen že od vekomaj. Ali ga bom po kdaj tudi imel!

Stanovitno hočem služiti Bogú tu na zemlji; iz ljubezni do Jezusa hočem opustiti vsako razveseljevanje, ktero bi na poti proti večnosti naprej mi branilo. Kaj mar lepe nebesa niso vsega vredne?

Neka sicer pametna devica je ples posebno ljubila. Pobožni starši niso tega radi

vidili. Pride en večer popotni mašnik v to hišo in poprosi, de bi ga prenočili. Dobri ljudje so to radi storili. Na tihim prosijo skerbni starši duhovna, naj bi njih hčeri kakorkoli veselje do plesa ogrenil. Ko se prijazno med seboj pogovarjajo, pride tudi ples v pogovor, in mašnik pripoveduje, kako nevarni studenec veliko pregreh de je ples, in kako de je Bog marsikteriga plesavca že tukaj na zemlji hudo kaznoval. Sej nočem Boga s tem žaliti, sej se hočem le veseliti, pravi dekle. Ali bi pa ti, ki ples tako ljubiš, ne hotla en dan se zderžati, de bi potem celo leto plesala zato? jo vpraša zdaj mašnik. O se ve de, iz serca to rada storim, mu odgovori. Kaj pa, ker hočeš služiti Bogú, ali bi se tukej celo življenje ne hotla plesa zderžati, de bi tam na večno v nebesih plesala? — Dekle hitro popraša: Ali se v nebesih tudi pleše? — V nebesih, pravi mašnik, človek vse zadobi, cesar njegovo serce poželi, in ko bi tam človeško serce hrepenelo po plesu, bo nasiteno to hrepenenje. Dobro, pravi dekle; to menjo hočem storiti. Ni več plesala, resnobno je živela in opustila je vse tiste napake, ki so s plesam zedinjene. Tri leta je lepo in pobožno, sveto še živela, in potem nevarno zbolela,

svete zakramente je lepo prejela in pripravila se za smert. Rada bi bila še enkrat s tem mašnikom govorila, in Bog ji dopolni to željo. Mašnik pride spet v tisti kraj, v njeno hišo. Vesela mu reče: Moj duhovni oče! Vi ste mi v začetku mojiga spreobrnjenja ples v nebesih obljubili; odvežem vas te obljube, zadosti mi je Bog, družina nedolžnih devic, ki za jagnjetam hodijo, in pa ljubezen Marije prečiste device. Svojo nečimernost sim tu odložila, za njo sim se pokorila, in zdaj grem po večno plačilo, reče in umerje.

Tudi jest hočem iti v nebesa; pa ne smem vsega imeti, kar serce poželi.

Danes premišluj:

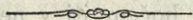
1. Večkrat moram na nebesa misliti, de serčno stopam proti nebesam.
2. Ali živim tako, de imam upanje priti v nebesa.
3. Ali nisim res norc, če si majhniga veselja iz ljubezni do Jezusa ne pritergam, de bi zato nebesa dobil?

Zdihljej.

1. O nebeški ženin moje duše! serčno želim skorej biti pri tebi v nebesih.

2. O Bog! daj mi moč in serčnost, de si nebesa zaslužim.

3. O Marija! sprosi mi vender gnado stanovitosti. Večno te bom zato hvalil v nebesih.

31. Dan.

Še enkrat od ljubezni do Marije.

Vsaki človek je dolžan Marijo ljubiti prvič že zavoljo njene visoke časti. Mati je Boga samiga. Edini čudež, kar jih je vsegamogočni Bog storil, je veči zmed vseh družih in ta je včlovečenje Jezusa Kristusa, odrešenje sveta. Pa ta nar veči čudež je Bog takorekoč sam nad seboj storil, se ve de le zavoljo človeka. Nar veči čudež pa, kar jih je nad stvarmi Bog storil, je Marija

presveta, prečista, neomadeževana devica. Ali kdo bo razumel, kako je bilo mogoče, de je sveto telo Marije device stvarnika nebes in zemlje, stvarnika svojiga, spočelo! Ali kdo zapopade besede čudapolne: „Devica je pred in po porodu.“ — „Stvar je stvarnika rodila.“ — „Njega, ki ga nebo in zemlja ne obsežete, obdaja naročje device; njega, čigar sedež so nebesa, in podnožje mu je zemlja, njega nosi Marija na svojih rokah. Njega, kateri vsemu, kar giblje in živi, sam živež daje, njega Marija živi, Marija doji.“ — Ali ni to čudež nar veči? Bog bi sicer še lahko veči svet vstvaril, kot je sedanji; on bi še lepši nebesa lahko naredil, kakor so tje gori nad nami; večiga čudeža pa ne more storiti, lepši matere ne more vstvariti, kot je Marija, mati in devica.

Ker torej ljubim Boga le zato, ker je sam na sebi nar veči svetost, sama lepota; ravno zato hočem Marijo, za Bogam nar lepši, tudi nar svetejši, ljubiti za Bogam nar bolj.

Pa ne le zato, ker je mati mojiga Boga, jo hočem ljubiti; ona je tudi mati moja. — S tem, de je Jezus Kristus, sin Božji, človek postal, in si je izmed vsega človeštva Marijo, presveto devico, v mater izvolil, je

postala Marija tudi mati moja. V sv. kerstu, v sv. veri smo mi vsi s Kristusom zedinjeni, smo njegovi bratje in sestre, kot nas on sam imenuje, udje eniga telesa, česar glava je Kristus — sin Marije prečiste device; in ker smo bratje njegovi, smo tudi sinovi in hčere — otroci Marije. In zato jo moram ljubiti, ker je mati moja.

Marija devica je tretjič tudi moja kraljica. Kralj vsega veličastva ji je dal krono celih nebes. Čisto, neomadeževano, iz med vseh od žene rojenih vedno s čednostmi obdano, nar svetejši celiga rodú, jo je Jezus Kristus, nje sin posadil na sedež kraljice nebes in pa zemlje. Zmed vseh angeljev, v versti zveličanih duhov je nar bližej Boga, in Bog je položil v njene roke studenec vseh gnad. „Gnade si polna, Gospod je s teboj“ jo angel imenuje, in „Mati milosti Božje“ jo cerkev zakliče. Kot žarki iz solnca tečejo vse gnade iz Božjiga trona skoz Marijo na nas. Kdo ne bo ljubil Marije?

Sv. Anzelm me uči, da pred bom uslišan, če Marijo poprosim, kakor če v Jezusa kličem, ne sicer zato, kot da bi bila večji Marija in pa mogočniji, kakor nje sin; ampak to je zato: Nje sin je nar višji pravični sodnik, ki ve vse dela človeške, dobre

in slabe. Če njega pokličem, in me ne usliši, dela kot oyster sodnik popolnoma po svoji pravici; če pa Marijo poprosim, in ona prosi pri Jezusu za-me, če tudi jest ne zaslužim, pa mati zasluži, de sim uslišan, ker mu kaže svoje zasluženje za moje zadolženje. — Kdo ne bo ljubil Marije?

Pridite k meni, mi Marija pravi, Gospod je bogastvo vseh gnad v mojo desnico položil, de tiste, ki me ljubijo, z gnadami obli-vam. Mati sim čiste ljubezni, pri meni so vse gnade, upanje življenja. Pridite, ki me želite, in se nasitite mojiga sadú! — Kdo ne bo ljubil Marije?

Iz naše srede, naša sestra, je kraljica nebeška; mati je Božja, mati je tudi nam. Kinč nebeškiga Siona, veselje izvoljenih je pomoč kristanov, pribežališe grešnikov. Oh! kdo ne bo ljubil Marije?

Danes premišluj:

1. Marija je nar večí čudež.
2. Marija je moja mati.
3. Marija je moja kraljica.

Zdihljej.

1. O Marija! naj te jest ljubim!
2. O Marija! naj te prav ljubim!
3. O Marija! naj te serčno — na večno ljubim!

Sklep.

Moj oče je Bog, čigar sedež so svete nebesa, podnožje mu je zemlja, in iz te zemlje se v njega oziram, on skerbi za me. Moja mati je Marija, mati Jezusa, ki je moj brat. Srednica pri Bogu, pomočnica mi je Marija. —

Ljubim Boga in ljubim Marijo, in kdo me bo ločil od te svete ljubezni?
Zato:

O Marija, mati moja! pod tvoje varstvo pribežim, v tvoje varstvo se zročim, tebe prosim o Marija! ne jenjaj moje duše svojimu sinu priporočevati. Ti si mati moja! jest sim

otrok tvoj in ti otroka svojiga zapustila ne boš. Hočem zvest ti biti; ko nevarnost pride, me britkost, težava tare, hočem k tebi se podati, in tebe klicati na pomoč; tako dolgo hočem tebi služiti, de bom s teboj zedinjen hvalil tebe, ter molil, gledal in vžival tvojiga sina, gospoda mojiga, na vekomaj. Amen.

O Marija, vari me; o Marija vodi me po pravi poti v sveti raj! Amen.

Sveta Maša.

Pripravljanje.

red teboj klečim, o presveta mati Jezusa mojiga Zveličarja, in te prosim, pridobi mi gnado, de bom s ponižno molitvijo, z naj gorečniši ljubeznijo, z naj občutljiviši hvaležnostjo in z odkritoserčnim obžalovanjem svojih grehov zamogel biti pri tej visoki daritvi s. maše. S tem neomadežanim daram, o presveta mati! želim in se namenim, presveti Trojici se zahvaliti za vse gnade, s katerimi je tvoje presveto in neomadežano serce obogatala. Tudi želim in se namenim, Boga neskončno usmiljeniga po zasluženji Jezusa Kristusa in po preljubeznjivi lepoti tvojiga serca prositi za svoje

lastno spreobrnjenje in za spreobrnjenje vseh ubogih grešnikov.

Presveto Mariino serce! brez greha spočeto, prosi za - me, vari me! — Češena si Marija

Pristop.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina, in s. † Duha. Amen.

Ti, o Bog! si moja moč. Zakaj si me zapustil, in zakaj hodim žalosten, ko me stiska moj sovražnik?

Pošlji mi svojo luč in svojo resnico, naj me vodite in pripeljete na tvojo sv. goro in v tvoje prebivališče. Čast bodi Bogu i. t. d.

Spovem se Bogu, vsegamogočnemu, Marii, vselej devici, sv. Mihaelu arhangelu, sv. Janezu kerstniku, sv. aposteljnama Petru in Pavlu in vsem svetnikom, de sim obilno grešil z mislimi, z besedami in z djanjem; moj greh, moj greh, moj silni greh! Torej prosim Marijo, vselej devico, sv.

Mihaela arhangela, sv. Janeza kerstnika, sv. aposteljna Petra in Pavla in vse svetnike, prosite za-me pri gospodu, našim Bogu.

Usmili se nas, vsegamogočni Bog, in pripelji nas po odpušenji naših grehov v večno življenje. Amen.

Molitev.

O Gospod! prosimo te, odvzemi od nas naše grehe, de bomo vredni s čistim sercam stopiti v nar svetejši svetišè. Amen.

Prosimo te, o Gospod! po zasluženji tvojih svetnikov, katerih svetinje se na tem altarji hranijo, in vseh svetnikov, odpusti nam milostljivo vse naše grehe. Amen.

Gospod, usmili se nas! Kriste, usmili se nas! Gospod, usmili se nas!

Gloria.

Čast Bogú na visokim in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje.

Hvalimo te, častimo te, molimo te, povišujemo te; zahvalimo se ti za voljo tvojiga veliciga usmiljenja. Bog, nebeški kralj! Bog, vsegamogočni Oče! Gospod, edinorojeni sin, Jezus Kristus! Gospod Bog, jagnje božje, sin Očeta! Ki odjemiš grehe sveta, usmili se nas! Ki odjemiš grehe sveta, sprejmi našo molitev! Ki sediš na desnici Očetovi, usmili se nas! Ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam narvikši, s sv. Duham, v veličastvu Boga Očeta. Amen.

Molitev.

O Bog! ki si presveto serce preblazene in vselej neomadežane Marije Device z duhovnimi darimi in milostmi obilno napolnil, in ga po podobi božjiga serca sina svojiga Jezusa Kristusa z ljubeznijo in usmiljenjem navdal; dodeli, ki spomin njeniga presladkiga serca obhajamo, de bo z zvestim posnemanjem njenih čednost

v našim sercu zaznamnjan Jezus Kristus, kateri s teboj in sv. Duham živi in kraljuje Bog vekomaj. Amen.

Užgi, o Gospod, z ognjem sv. Duha naše serca, de ti bomo s čistim telesam služili in z očišenim sercam dopadli. Po Jezusu Kristusu, gospodu našim. Amen.

K berilu in evangeliju.

Iz bukev Sirahovih 24.

Jest sim ko terta sladek in dišeč sad rodila in iz mojiga cvetja je častit in obilen sad. Jest sim mati čiste ljubezni, in strahú, in spoznanja, in sv. upanja. Pri meni je vsa milost pota in resnice, pri meni vse upanje življenja in čednosti. Pristopite k meni vsi, kateri me želite, in mojiga sadú se nasitite. Zakaj moj duh je slajši od medú, in moj dél slajši od medú in satovja. Moj spomin je v večne rodove Kdor mene posluša, ne

bo osramoten; in kateri po moje delajo, ne bodo grešili. Kteri mene oznanujejo, bodo večno življenje imeli.

Vera.

Se moli, ako jo mašnik moli.

Darovanje.

Sprejmi, sveti Oče, vsegamogočni večni Bog! ta neomadežani dar, kteriga mašnik, tvoj služabnik, tebi, pravimu živimu Bogu, daruje, za moje neštivilne grehe, zamére in zanikernosti, za vse pričujoče, pa tudi za vse verne kristjane, žive in mertve; naj bo meni in njim v zveličanje in večno življenje. Amen.

Darujemo ti, o Gospod! kelih zveličanja, in prosimo tvojo milost, naj pride s prijetnim duham pred obličje tvojiga božjiga veličastva za naše in vsega sveta zveličanje. Amen.

V duhu ponižnosti in s potertim sercam naj bomo od tebe, o Gospod!

sprejeti, in naša daritev naj se tako opravlja danes pred tvojim obličjem, de tebi, o Bog! dopade.

Sprejmi, o sv. Trojica! ta dar, kteriga ti darujemo v spomin terpljenja, od smerti vstajenja in vnebohoda Jezusa Kristusa, gospoda našiga, in v čast presvete, vselej čiste Marije Device, sv. Janeza kerstnika, sv. aposteljnov Petra in Pavla, teh in vseh svetnikov; de bo njim v čast, nam pa v zveličanje, in de oni za nas v nebesih prosijo, kterih spomin obhajamo na zemlji; po ravno tistim Kristusu, gospodu našim. Amen.

O Bog! čigar veličastvu je presveta, neomadežana Marija devica neomadežan dar darovala, užgi v naših sercih oginj tiste ljubezni, kteri je v njenim sercu gôrel, de bomo, ž njim očišeni, vredni spoznani, tebi ravno tisti dar darovati, Jezusa Kristusa, kteri s teboj živi in kraljuje, v edinosti sv. Duha Bog vekomaj. Amen.

Raztergaj, o Gospod! vezi naših grehov, in dodeli nam vnovič, kar si nam že enkrat dodelil, ter odreši nas z odpušenjem, ki si se bil ponižal, nas z milostjo odrešiti; de ti bomo hvalni dar s pravo radovoljnostjo in s čistim sercam darovali. Amen.

Predglasje ali sanktus.

Zares vredno in pravično, spodobno in zveličavno je, de tebi povsod in vedno zahvalo dajemo, sveti Gospod! vsegamogočni Oče, večni Bog! in de te v česeni presvetiga in neomadežaniga serca Mariiniga hvalimo, častimo in poveljučujemo. Ker ona je z obsenčenjem sv. Duha tvojiga edinorojeniga spočela in pri večni časti devištva svetu večno luč dala, našiga Gospoda Jezusa Kristusa; po katerim tvoje veličastvo hvalijo angeli, molijo gospostva, se moči tresejo; kteriga nebesa in nebeške moči, in zveličani serafini v združenim razve-

seljevanji prepevajo; s kterimi, prosimo, tudi naše glasove skleni, ker te ponižno hvalimo rekoč:

Svet, svet, svet, Gospod! Bog nebeških trum! Nebo in zemlja ste polni tvoje slave. Hosana na visokim! Češen bodi, kteri pride v imenu gospodovim! Hosana na visokim!

Pred povzdigovanjem.

Tebe tedej, predobrotljivi Oče! ponižno prosimo, po Jezusu Kristusu, tvojim sinu, gospodu našim; dopadljivo sprejmi in blagoslovi te dari, te ponudbe, te svete in neomadežane darila, ktere ti darujemo, zlasti za tvojo sv. katoliško cerkev, ktero milostljivo umiri, ohrani, zedini in vladaj po vesoljnim svetu, s tvojim služabnikom, našim papežem I., in našim škofam I., in našim cesarjem I., in z vsemi pravovernimi in spoznovavci katoliške in apostolske vere ob enim.

Spomni se, o Gospod! svojih služabnikov in služabnic I. I., in vseh pričujočih, katerih vera in pobožnost ti je znana, za ktere ti darujemo ta dar, za se, in za vse svoje, v rešenje svojih duš, v upanje njih zveličanja in blagra, in kateri tebi, večnimu, pravimu in živimu Bogu svoje obljube opravljajo.

Zavoljo tega te prosimo, o Gospod! sprejmi dopadljivo ta dar naše službe in cele svoje občine, naše dneve v svojim miru vladaj, in zapovej, da bomo večniga pogubljenja oteti, in čedi tvojih zvoljenih prišteti; po Kristusu, gospodu našim. Amen.

K povzdigovanju sv. rešnjiga telesa.

Bodi češen in hvaljen pravi Bog, v podobi kruha na altarji živ pričujoč! O Jezus, bodi mi milostljiv! O Jezus, bodi mi usmiljen! O predobrotljivi Jezus, odpusti mi moje grehe!

K povzdigovanju sv. rešnje kervi.

Bodi češen in hvaljen pravi Bog, v podobi vina na altarji živ pričujoč! O Jezus, tebi živim! O Jezus, tebi umerjem! O Jezus, tvoj sim živ in mertev! Daj, o Jezus! de tvoja draga kri nad menoj ne bo zgubljena!

Po povzdigovanji.

Spomnimo se, o Gospod! visoko svetiga terpljenja Kristusa, tvojiga sina, našiga gospoda, pa tudi njegoviga od smerti vstajenja, in njegoviga častitljiviga vnebohoda, in darujemo tvojimu visokimu veličastvu zmed tvojih darov in naklonil čist dar, svet dar, neomadežan dar, sveti kruh večniga življenja in kelih neprenehljiviga zveličanja. Na te dari tedaj se ponižaj z usmiljenim in prijaznim obličjem pogledati, in jih spre-

jeti, kakor si se ponižal, sprejeti dar svojiga pravičniga služabnika Abelna, dar našiga očaka Abrahama, in uni-ga, ki ti ga je daroval tvoj véliki mašnik Melkizedek, sveti dar, neo-madežano daritev.

Spomni se tudi, o Gospod! svojih služabnikov in služabnic I. I., ki so z znamenjem vere pred nami v večnost šli in v spanji tvojiga mirú počivajo. Tém, o Gospod! in vsem, ki v Kri-stusu počivajo, dodeli milostljivo kraj hladú, luči in mirú; po ravno tistim Kristusu, gospodu našim. Amen.

Tudi nam grešnikam, svojim služabnikom, ki v tvoje obilno usmiljenje zaupamo, dodeli dobrotljivo, imeti delež in občino s tvojimi sv. aposteljni in marterniki Janezam, Štefanam, Matevžem, Barnabam, Ignacjem, Aleksandram, Marcelinam, Petram, Felicito, Perpetvo, Agato, Lucijo, Nežo, Cecilijo, Anastazijo in z vsemi tvojimi svetniki; sprejmi nas milostljivo

v njih občino, ne zavoljo našiga zaslužnja, ampak zavoljo svoje prizanašljivosti, po Kristusu, gospodu našim, po katerim ti, o Gospod! vse te dobrote stvarjaš, posvečuješ, oživljaš, blagoslavljaš in deliš. Po njem, ž njim, in v njem je tebi, o Bog, vsegamogočni Oče! v edinosti sv. Duha vsa čast in veličastvo od vekomaj do vekomaj. Amen.

K Očenašu.

Moli Oče naš.

Reši nas, prosimo te, o Gospod! od vsega hudiga, pretečeniga, pričujočiga in prihodnjiga, in na prošnjo prečiste in vselej Device Marije in vseh svetnikov nam daj mir v našim življenji, in brani nas pred vsemi sovražniki, de nas v zmote ne zapeljejo in od tebe ne odvernejo. Amen.

Jagnje božje.

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas! Jagnje božje,

ki grehe sveta odjemplješ; usmili se nas! Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ; daj nam mir!

O Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim aposteljnám: mir vam zapustim, svoj mir vam dam; nikar ne glej na moje grehe, ampak na vero svoje svete cerkve; in po svoji dobrotljivi volji jo v miru in edinosti ohrani.

O Gospod Jezus Kristus, sin živiga Boga! ki si po volji svojiga Očeta s sodjanjem sv. Duha po svoji smerti svet poživil, reši me s tem presvetim svojim telesam in kervjo od vseh mojih grehov in vsega hudiga; daj, de se vselej tvojih zapoved deržim, in ne pri-pusti, de bi se kdaj od tebe ločil.

Mašnikovo obhajilo.

Gospod, nisim vreden, de greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša. (Trikrat.)

Zdaj obudi resnično žalost nad svojimi grehi in serčne želje, se z Jezusam skleniti, ter se po duhovno obhajaj; potem še dalje moli.

Molitev.

Vsegamogočni in predobrotljivi Bog! ozri se milostljivo na naše prošnje, in otmi naše serca skušnjavam hudih misel, de bomo po tvoji dobrotljivosti vredni, sv. Duha prebivališe biti.

Gnado sv. Duha, o Gospod! milostljivo v naše serca vlij, de bomo zamogli svoje grehe z zdihovanjem in solzami izmivati, in de po tvoji dobroti zaželeno odpušenje dosežemo.

Ponižno prosimo, o Gospod! naj milost sv. Duha naše serca razsvetli in s sladkostjo popolnoma ljubezni obilno napolni, po Jezusu Kristusu, gospodu našim. Amen.

Sklep.

O Jezus Kristus, sin božji! ki si nar svetejši Device prečisto serce v svoje prebivališe zvolil, in v njem pohlevno in sladko počival, dodeli nam milost, in ponižaj se po teh obhajanih skrivnostih tvojiga telesa in

tvoje kervi vedno v naših sercih prebivati, ki živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti sv. Duha, Bog od vekomej do vekomej. Amen.

Blagoslov ali žegen.

Žegnaj nas, prosimo te, sveta Trojica: Bog † Oče, in † Sin, in sveti † Duh, in tvoj žegen ostani vselej pri nas. Amen.

Zahvalna molitev po sveti maši.

Zahvaljen bodi, o zveličar moj! de si mi dal to sv. mašo slišati, in presveto serce tvoje nar čistejši matere častiti. O de bi bil vender to sv. mašo s takim zbranim duham, in s tisto gorečnostjo slišal, ktero tolikanj sveto, tolikanj visoko opravilo tirja. Ti, o Jezus! po svoji milosti nadomesti, kar je bilo pri ti sveti daritvi pomanjkljiviga, in dodeli mi, de te v prihodnjič zamorem vselej v duhu in resnici moliti, hvaliti in častiti. Po

ti neskončni daritvi dodeli, o Jezus! na prošnjo matere Marije grešnikom spreobrnjenje; posebno pa te prosim, omeči in spreobrne tiste, ktere sim ti pri sv. maši priporočil, in za ktere sim posebno dolžan militi; in še nar bolj se ozri na tiste, kteri so v nar veči nevarnosti, se pogubiti. Dodeli pa tudi meni pravo pokoro in stanovitnost v dobrim, in de ne zgubim nikdar dobrot, ki sim jih pri tej sv. maši po tvoji neskončni milosti zadobil. S tem upanjem poživljen in potolažen imam terdno voljo, vse po tvoji volji in v tvojo čast storiti, o moj dobrotljivi Bog! tvoj sveti žegen me spremeljaj po vseh mojih potih, in tvoje presvete Matere zgled mi bodi vedno pred očmi.

V tvoje in njeno serce zročim svojo dušo in svoje telo. Amen.

Spovedne molitve.

K svetimu Duhu.

O Duh ljubezni in milosti! o sveti Duh! razsvitli dušo mojo, spoznam svojo nezvestobo, svoje pregrehe, s kterimi sim te vnovič spet razžalil. O moj Bog! kolikrat sim že svoje obljube prelomil, in kolikrat sim v svoje stare pregrehe zabredel! Oh! spet sim grešil — obilno sim grešil! Užgi vender moje revno serce, de te bom od zdaj za naprej resnično ljubil, de ti zvest ostanem — zvest do smerti! Daj mi, o s. Duh! de pravo žalost, resnični kes čez vse svoje grehe občutim v svojim sercu. Daj mi gnado praviga spoznanja, de se odkritoserčno — ponižno obtožim vseh svojih grehov. A.

Po spraševanji vesti.

O moj ljubeznjivi Jezus! kako se hočem k tebi ozreti! Nezvest sim te zapustil, svoje nar svetejši obljube

sim prelomil. Osramoten klečim pred teboj na svojih kolenih, nikar me ne zaverzi, sej si milost sama, sej si tudi prešestnici odpustil, sej si celo razbojniku na križu večni raj obljubil; Magdaleno, očitno grešnico, si milostljivo sprejel in veliko si ji odpustil, ki te je veliko ljubila. Tudi jest, ubogi grešnik, te ljubim, oh! in zato mi je žal, de sim te z grehi vnovič žalil. Milost, moj Jezus! milost! Oh, moj Bog! kako se hočem zgovarjati? toliko gnad si mi skazal, in jest sim jih zaverigel. Pač se moram sramovati pred teboj. Pa pogled na sveti križ, ta mi še upanje daje; sej si umerl za me, o Jezus! za-me pretočil zadnjo kapljo svoje kervi; prosim te, ne glej mojih hudobij, spomni se le svoje milosti, svojiga usmiljenja! Zadeni me, o nebeški pastir, na svoje rame! Ne bom te več zapustil. Raji hočem umreti, kot še kdaj grešiti; to je moj terdni, resnični sklep.

Ti pa, o Marija, moja ljuba mati! spravi me s svojim sinam; moj terdni sklep milostljivo sprejmi in zapri ga v svoje materno serce. Stoj mi na strani ob uri skušnjav in sprosi mi gnado stanositnosti noter do smerti! O Marija, vari me; o Marija, vodi me po pravi poti v sv. raj. Amen.

Molitev po spovedi.

O moj Bog! tedaj sim spet očišen s tvojo gnado; spravljen sim spet s teboj. O kako dober si vender ti, o moj Gospod! Moje hudobije si pozabil; moja duša je v kervi tvojiga ljubeznjiviga sina, mojiga odrešenika, očišena, oprana. O moj Bog! kako te hočem prav zahvaliti za to gnado? To, o usmiljeni Bog! naj bo moja hvala: Tvoj hočem biti, tebi se popolnoma darovati, ti boš moj Gospod, moj Kralj, le tebe hočem iskati, le tebi služiti. Za vselej se resnično odpovem tu v tvoji pričujočnosti svetu in

nečimernosti njegovi, vsem nevarnostim in vsem priložnostim, ki so me v greh zapeljevale. — To je moj resnični, terdni sklep; o Jezus! daj mi gnado, de ga nikdar nikoli ne prelomim in pa de nikoli več ne omadežvam oblačila gnade, s katerim sim zdaj oblečen. O kako nehvaležen, kako hudoben bi pač bil, ko bi te še eukrat zapustil, tebe, neskončno dobroto in milost, ki si mi že tolikrat odpustil, tolikrat me milostljivo sprejel! Nikar ne pripusti, de bi se še kdaj ločil od tebe.

In ti, o moja ljuba mati Marija! lej, spet sim tvoje posestvo, spet sim tvoj otrok! Tvoj mili Jezus se me je usmilil, grehe mi je odpustil in zato me je še s svojo gnado ozaljšal; lej, o ljuba moja mati! spet sim lep v tvojih očeh; pa ti, o Kraljica mogočna! mi pomagaj, de to oblačilo svete gnade neomadežano ohranim. Res se hočem poboljšati; o pribežališe grešnikov, usmili se me! pomagaj mi! prosi za-me!

Obhajilne molitve.

Pred sv. Obhajilam.

Tebe, o moj Jezus! tedaj hočem prejeti, tebe, o moj Bog! O, de bi pač prav premislil, kaj se to pravi, tebe, svojiga Boga, svojiga duhovniga ženina, tebe, studenec vseh gnad — prejeti svojiga zveličarja! Ti prideš k meni z zakladam svoje ljubezni me obogatiti, moje merzlo serce ogreti, se z menoj, ubogim revežem, popolnoma skleniti. Oh, kako me vender ljubiš, o moj Jezus! vedno za moje zveličanje skerbiš, in jest! o jest pa te tako malo ljubim, tako merzlo je serce moje proti tebi; svoje serce le bolj na svet in njegovo nečimernost navezano imam; razdeljeno je, ako ravno vem, de je celo le za te vstvarjeno. — Moj ljubi Zveličar! sram me je, ker sim ti tolikrat nezvest bil, tolikrat in s tolikimi grehi sim te žalil; ti pa, o neskončna ljubezen! si mi vse odpu-

stil, in zdaj hočeš še sam v moje revno serce priti! Vabiš me k angeljski mizi, vabiš me, se s teboj skleniti; oh! ali moje serce je tako merzlo, tako mlačno! užgi ga, o moj Jezus! s svetim, gorečim hrepenenjem po tebi. — Pridi torej, o moj Zveličar! z milostjo, pridi v moje bolno serce, zaceli rane moje duše. Pridi, in nikar se ne mudi; moja duša po tebi hrepeni, tebe želi!

O Marija! srečni čas je tukaj! jest se hočem s tvojim sinom, tvojim in mojim Bogom zediniti; prosim te, o mati moja! pojdi z menoj, pomagaj mi, Jezusa vredno prejeti, pomnoži moje hrepenenje po njem! — Moj angel varh! tudi tebe prosim, pomagaj mi ozaljšati serce, de bo prijetno stanovanje večnemu Bogu! Marija na desni, moj angel varh na drugi strani! v vajni družini grem k Jezusu! —

Po sv. Obhajilu.

O sveti angeli! pridite in hvalite mojiga Zveličarja, ki zdaj v mojim

sercu prebiva. Prišel je k meni, de bo moje, popolnoma moje posestvo. Pridite torej vi nebeški duhovi, ki „sveto“ požete pred njegovim obličjem, pridite in pomagajte mi, ga hvaliti za gnado, katero mi je skazal. O ljubezen moja! kako te hočem hvaliti? kaj ti poverniti? — Jezus je pri meni — moj Gospod, moj Bog! — Tedaj si ti moj, o nebeški Zveličar! Ti studenec vseh gnad! Oh, de bi pač jest to prav sponal, de bi zares iz celiga serca zamogel reči: Jest te ljubim, ja zmirej te ljubim, na vekomaj te ljubim! Tvoj hočem biti, moj nebeški ženin! Tvoj do konca svojiga življenja, tvoj skoz celo večnost!

Očisti mi serce, ne pripusti, de bi me nečimernost tega sveta še kdaj preslepila. Izženi, iztergaj iz mojiga serca, kar je tvoji ljubezni nasproti, stori me popolnoma svojiga. Oh, moj Zveličar! moje serce je bilo tako neobčutljivo za te, premalo te je lju-

bilo, na ta svet je navezано bilo, zato je bilo tebi nezvesto. Pa, o moj Jezus! ne glej več mojih pregreh, glej le ljubezen, s katero te od zdaj na vekomaj ljubiti hočem, ljubiti sklenem. Ja ljubezen ti darujem v zahvalo tolike gnade. — Eno pa je, kar me skerbi, kar mi dela britkosti! Tolikrat že sim te razžalil, tolikrat pred teboj bežal, ko si me ti iskal; tolikrat sim ti ljubezen obetal, pa tolikrat svojo obljubo prelomil. — Oh, nak, moj Jezus! zdaj je moja resnična volja, zvest ti hočem biti, zvest noter do smerti, in de te res ljubim, ti prec zdaj darujem vse svoje nagnjenja; kakor si se ti z menoj sklenil z dušo in s telesam, s kervjo in mesam, kot Bog in človek, tako, de te nobena stvar od mene odtergati ne more, tako, o Jezus! se tudi jest s teboj sklenem; tudi jest ti darujem svojo kri in mesó, svojo dušo in telo, popolnoma samiga sebe. Jest

sim tvoj, in tvoj hočem biti, tebi živeti, tebi umreti. —

In zdaj se obrnem še k tebi, o Marija! Danes, na ta srečni dan te zvo-
lim za celo svoje življenje, za svojo
gospo, kraljico, za svojo mater. Ob-
ljubim ti zvest biti tebi in tvojimu in
svojimu Jezusu. Iz ljubezni do tebe
se odpovem vsemu grehu. — Obljubim
ti, kolikor premorem, k tvoji časti
storiti, tudi druge hočem napeljevati,
de bodo tebe ljubili. — Vzemi me to-
rej za svojiga otroka, vari me v vseh
nevarnostih, stoj mi na strani v vseh
nadlogah tega sveta. Posebno v smert-
ni uri me ne zapusti. O Marija, moja
mati! vari me! O Marija! vodi me po
pravi poti v sveti raj! Amen.

Sveti križev pot.

Zvel. p. Leonarda Portu-Mavriškiga.

Darovanje.

Dobrotljivi moj Jezus! ljubim te
čez vse, ker si večna bobrota
in brezkončna milost. Žal mi je iz
vsega serca, da sim kdaj tebe, o nar
veči dobrota! razžalil. Darujem ti ta
sv. križev pot v tvojo čast, v spomin
tistiga težavniga pota, po katerim si
zavoljo mene uboziga grešnika hodil.
Vseh odpustikov se želim vdeležiti,
kteri so za sv. križev pot podeljeni;
torej tudi želim vse tako opraviti, kar
in kakor je v zadobljenje odpustikov
storiti potreba. Prosim te, o Jezus!
dodeli mi gnado in moč, de bi s tem
sv. križevim potam v tem življenji tvojo
milost, v prihodnjim pa večno veselje
zaslužiti zamogel. Amen.

Zdaj daruj Bogu odpustike za tiste, za ktere mu jih darovati želiš, de bi jim v prid bili. — Pri nekterih štacijonih se zadobijo popolnoma odpustiki; ker pa nobeden ne more sam za-se več, kakor le en sam popolnoma odpustik zadobiti, torej prvi popolnoma odpustik sebi v prid oberni, druge pa za duše v vicah Bogu daruj, ali za dušo rajniga očeta ali matere, brata ali sestre, prijatla ali kteriga družiga.

I. Štacijon.

Jezus je k smerti obsojen.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljuj prečudno ponižnost svojiga nedolžniga Jezusa, s katero je krivično sodbo brez vsega izgovarjanja poslušal in sprejel. Tvoji grehi so tiste lažnjive in krivične priče, ktere so sodbo podpisale. Hudoba tvojiga jezika, s katero si se večkrat zoper Boga in svojiga bližnjiga pregrešil, je sodnika oslepila, de je nedolžniga Jezusa k smerti obsodil.

Oberni se tedej k njemu, jokaj in zdihni bolj s sercam, ko z ustmi:

O moj ljubeznjivi Jezus! kako nezmerena je tvoja ljubezen proti meni ubogimu grešniku! Boš ti tedaj za nevredno hudobno stvar ječo, verige, tepenje terpel, in k taki grozovitu smerti obsojen? Oh, to je zadosti, raniti moje serce, in objokovati vse pregrehe, ktere sim s svojim jezikam storil! Obžalujem jih tedaj in kličem k tebi: O Jezus, usmiljenje! prosim te, usmiljenje in milost, o Jezus!

Oče nas. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

II. Štacijon.

Jezus vzame križ na svoje rame.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s spojim križem svet odrešil.

Premisli, s kakošnim veseljem in radovoljnim sercam dobrotljivi Jezus sv. križ

objame, in kako poterpežljivo tepenje in suvanje malopridniga ljudstva prenaša! Ti pa poln nevolje in nepoterpežljivosti bežiš pred križem, kar je mogoče! Kaj ne veš, de se ne more brez križa nebeško veselje zadobiti? Oh, objokuj svojo slepoto, obrni se k svojimu Gospodu, zdihni in reci mu:

Ne tebi, o Jezus! ampak meni se spodobi križ. O težki križ, kteriga so moji grehi tebi naložili! O ljubeznjivi Jezus! dodeli meni svojo gnado in moč, vse križe objeti, ktere sim s svojimi grehi zaslužil. Stori, de bom svoj križ voljno objel, in se tako od sveta ločil; daj mi tako ljubezen do križa, de bom vselej s tvojo služabnico sv. Terezijo vošil in želel: terpeti ali umreti, umreti ali terpeti.

Oče nas, Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

III. Štacijon.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus zavoljo tolikanj prelite kervi ves oslavljen prvič na zemljo pade. Oh! kako je s pestni bit, z nogami teptan in suvan. Vender ni žalovanja ali nevolje iz njegovih ust slišati. Ti pa tarnaš in tožiš, če le majhen križ občutiš, ali zoperno besedo slišiš. Oh, sovraži svojo nepoterpežljivost, svoj napuh in svojo nečimernost; zdihni k Jezusu:

O ljubeznjivi Jezus! poglej, jest nar bolj zaverženi grešnik klečim pred tvojimi nogami. O kolikrat in v kako velike grehe sim padel! Kolikrat sim se v globočino hudobije pogreznil! O Jezus, stegni svoje rame, podaj mi svoje roké! Pomoči, o Jezus! pomoči pri tebi išem, de ves čas svojiga

življenja nikdar nikoli v smertni greh ne padem, in de tako v svoji zadnji uri svoje zveličanje upati zamorem.

Oče nas. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

IV. Štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno mater.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo serce Jezusovo! oh, s kakošno grenkostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Mariino serce, kadar sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša! „Kaj ti je storil moj sin?“ kliče k tebi Marija, — Kaj „hudiga ti je storila moja mati?“ te vpraša Jezus. Oh zapusti že enkrat svoje grehe, zavoljo katerih midva tako žalost in britkost terpiva. O grešnik, kaj praviš k temu? Reci tedaj in zdihni s svojim sercam:

O božji sin Marije! o presveta mati mojiga ljubeznjiviga Jezusa! ves raztert in ponižan klečim pri vajinih nogah; jest sim tisti zdajavec, s svojimi grehi sim brusil meč, kateri je vajino serce ranil. Oh, meni je iz serca žal; prosim vaji, odpustita mi. Milost, o Jezus! milost, o Marija! po svoji veliki milosti mi dodelita gnado, de nikdar več ne bom grešil, temuč, de bom vajino grenko terpljenje in žalost noč in dan premišljeval in objokoval!

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

V. Štacijon.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nesti.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Spomni se, de si ti tisti Simon, kateri si nečimernosti sveta in sladnostim svojih počutkov ves podveržen, ki svoje križe ne iz serca, temuč le, ker se jih ubraniti ne moreš, z veliko nevoljo nosiš. Oh, zbudi enkrat svoje serce in usmili se svojiga tako obloženiga Zveličarja. Sprejmi radovoljno vse križe in nadloge, ktere ti bo tvoj ljubeznjivi Oče poslal. Terdno skleni, ne samo vse zopernosti s poterpežljivostjo prenašati, temuč tudi svojimu Bogu za nje hvaležniga se skazovati; prosi ga takole:

O ljubeznjivi Jezus! zahvalim te za toliko priložnost, ktere mi daš, de bi za te terpeti in za-se kej zaslužiti zamogel. Oh, moj Bog! daj mi, vse, kar se mi bo v tem življenji težkiga prigodilo, s poterpežljivim sercam prenesti in potem večniga veselja se vdeležiti. Stori, o Jezus, de bom tukaj s teboj jokal in terpel, potem pa s teboj v nebesih gospodoval.

Oče nas. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VI. Štacijon.

Veronika podá Jezusu potni pert.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli v tem pertu sveto obličje svojiga Zveličarja! Ljubi Jezusa in s to ljubeznijo vtisni njegov obraz v svoje serce. O kako srečen boš, ako boš z Jezusovim obrazam v svojim sercu živel, in ako z njim v večnost pojdeš! De tedej to gnado zadobiš, prosi svojiga Boga in reči:

O moj žalostni Jesus! prosim, te vtisni v moje serce sveti obraz svojiga obličja, de bom brez nehanja na te mislil, noč in dan tvojo grenko terpljenje pred očmi imel in svoje grehe objokoval. O Jezus! s kruham tvojiga terpljenja hočem svojo dušo nasitovati in moje oči bodo vselej solze točile nad mojimi pregrehami.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmilisenas, o Gospod! usmili senas!

VII. Štacijon.

Jezus pade drugič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako Jezus, tvoj Bog in Gospod, zopet na zemlji leži ves oslabljen od velike bolečine, zmartran in zaničevan od sovražnikov. Premisli, de tvoja prevzetnost je Jezusa poterla in ga na zemljo vergla, ter je prenesti ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost, ne bodi več tako napuhnjen! Spokori se in skleni ponižen biti. Reci s skesanim sercam:

O prečastitljivi Jezus! ako ravno vidim, de na zemlji pod težo križa ležiš; vender te molim in častim, kakor svojiga mogočniga, večniga Boga. Prosim te, poteri moj napuh, vzemi iz mojiga serca vso ošabnost, de bom svojo nečimernost spoznal, vse zasramovanje s tako tebi dopadajočo po-

nížnostjo sprejemal, de bom s tem gnado zadobil, tudi s teboj v nebeškim kraljestvu povikšan biti.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VIII. Štacijon.

Jezus tolaži Jeruzalemske žené.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli in prevdari v svojim sercu, kako veliko vzroka imaš jokati in žalovati; prvič zavoljo svojiga ljubeznjiviga Jezusa, kateri zavoljo tebe toliko terpi; drugič sam nad seboj, ker tako nehvaležen ostaneš in ne nehaš njega žaliti. Kako moreš v premišljevanji njegove grozovitne martre terdovraten biti? Poglej, kako milostljiviga in ljubeznjiviga se Jezus proti tem revnim ženam skaže! Vzemi k njemu svoje zaupanje in zdihni s sercam:

O moj ljubeznjivi Jezus! oh, kako je to, de se moje serce ne raztopi od solz velike žalosti? Solzé, o Jezus! prosim, solzé prave pokore in serčniga usmiljenja mi daj, de z objokanimi očmi in s skesanim sercam tiste gnade deležen postanem, ktero si tem revnim ženam skazal. Oh, Jezus! ne oberni od mene svojih milostljivih oči; poglej me uboziga grešnika, de bom tudi jest poln tolažila na zadnjo uro tebe mogel viditi.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

IX. Štacijon.

Jezus pade tretjič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič pod križem padel! Pomisli, kako je Jezus, on krotka in nedolžna ovčica, od judov in ajdov, kakor od steklih volkov tepen, suvan, sem ter tje po terdih kamnih vlačén. O nesrečni greh, ki samiga Sinu Božjiga tako grozovitno martraš! O grešnik, ni morebiti tvoj ves poterti in zmartrani včlovečeni Bog vreden tvojih solzá? Oh, reci tedej ves objokan:

O vsegamogočni Bog! kateri nebo in zemljo z enim perstam deržiš, kdo te je tako neusmiljeno vergel? Oh! noben drug, kakor moja pregreha, v katero sim tolikrat zopet padel. Moja hudoba ni jenjala grehov delati in zato se je množilo tvoje terpljenje. Tode poglej, o Jezus! pri tvojih nogah zdaj klečim s skesanim sercam, in terdno sklenem, svoji hudobii konec storiti. **Z** objokanimi očmi ti tavžent in tavžentkrat obljubim: nikdar več nočem grešiti. **O** moj Bog! nikdar več, nikdar več ne.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

X. Štacijon.

Jezusa slečejo in mu žolča piti dajo.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, o duša! kako je Jezus, zunej na svojim životu ves ranjen in stepen, tudi znotrej z grenkim žolčem martran. Poglej, kako on tvojo nesramožljivost, nespodobnost in nečimernost v oblačilu s svojo nagostja plačuje, z žolčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojiga Jezusa brez usmiljenja pogledati? Oh, verzi se k nogam svojiga oropaniga Jezusa in reci mu:

O žalostni Jezus! kako velik razloček je med tabo in mano! Ti si ves ranjen, poln grenkosti in ves s kervijo oblit; jest pa ves nečimern, poln sladnosti in veselja, ali saj tak želim biti. Oh, jest nisim na pravim

potu! Oh, Jezus! pelji me ti na pravo cesto. Stori, de mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoperne, de bom namesti njih želel tvoje terpljenje občutiti, in de tako vreden postanem, s teboj večno veselje uživati.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XI. Štacijon.

Jezus je na križ pribit.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli neizrečeno bolečino, katero je dobrotljivi Jezus občutil, kadar so judje njegovo mesó, kite in žile z žebliji prevertali. Oh! kako je to, de se tvoje serce od žalosti ne razpoči, ker vidiš, de tvoji grehi tako neusmiljeno tvojiga Zveličarja martrajo? Saj zdaj toči solze, obžaluj svoje grehe in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! vlij v moje serce strah in ljubezen do tebe. In ker so moji grehi tisti žebli, kateri so tebe na križ pribili, stori s svojo gnado, de bodo vse moje hude želje in občutki na tvoj križ nabiti in tamkaj umorjeni, de bom, v življenji in v smerti s teboj križan, tudi s teboj v nebesih večno kraljevati zamogel.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XII. Štacijon.

Jezus umerje na križu.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Odpri tukaj svoje oči in premišluj svojiga z žebli na križ pribitiga Jezusa. Pogledaj vse blede obličje božje. Poslušaj, kako

prosi odpušenja tistim, kateri ga križajo in žalijo. Razbojniku obljubi nebeško kraljestvo, izroči svojo mater Janezu, priporoči svojo dušo nebeškemu Očetu, poslednjič tudi umerje z nagnjeno glavo. Tako je tedaj moj Jezus umerl? Res, umerl je na križi in zavoljo mene. O moja duša! kaj boš zdaj počela? Oh! ne hodi preč, kakor le s ponižnim in skesanim sercam. Objemi križ, in zdihni k Jezusu:

O moj ljubeznjivi Zveličar! vem in spoznam, de so moji grehi tisti rabeljni, kateri so tebe tako neusmiljeno umorili. Nobene gnade nisim vreden, ker sim tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje občuti moja duša, kadar te slišim tudi za tiste prositi, kateri so te križali. Kaj hočem tedaj za te storiti, ker si ti toliko za-me storil? Poglej, o Jezus! jest sim pripravljen in voljan, vsem odpustiti, kateri so me kdaj razžalili. Res, moj Bog! zavoljo tvoje ljubezni odpustim vsem, iz serca jih objamem, in jim želim vse dobrote skazati; in

tako tudi upam ob svoji smertni uri tvoje vesele besede slišati: „Še danes boš z menoj v paradizu.“

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIII. Štacijon.

Jezus je s križa snet, in Marii v naročje položen.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Pomisli, kako ojster je bil meč, kateri je serce žalostne matere prebodel, kadar je ona svojiga mertviga Sina v svoje naročje vzela. Vidila je njega vsega ranjeniga in pa kervaviga. O kakošno žalost in bolečino je ona tistikrat v svojim sercu občutila! Kteri meč pa je bil tako ojster, ki je prebodel njeno serce? Oh! greh je bil, kateri je Jezusu življenje vzel, in Mariino serce tako močno ranil. Objokuj tedaj ta grozovitni greh. Skleni svoje solzé s solzami svoje žalostne matere, in zdihni k nji tako:

O kraljica vseh maternikov! kdaj bom vreden, de bom prav zapopadel tvojo žalost in martro? Kdaj bom zadobil gnado, tvojo žalost v svojim sercu nositi in s teboj terpeti? **O** velika gospa! sprosi mi to gnado, de noč in dan žalujem nad svojimi grehi, kateri so tebi tako žalost storili; de bom, ves skesan in spokorjen, v zaupanju in ljubezni za té umerl, in po smerti s teboj večno živel.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIV. Štacijon.

Jezus je v grob položen.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli tukaj žalovanje, zdihovanje in jokanje Magdalene, Janeza in družih pobožnih duš, kadar jim je bil Jezus vzet in v

grob položen. Zlasti pa si k sercu vzemi težavo in grenko žalost Marije, njegove matere, kadar je bila zgubila iz naročja svojiga ljubeznjiviga sina. V premišljevanji leté njene žalosti in njeniga terpljenja se moraš res sramotavi, de si pri obiskovanji tega križeviga pota tako malo usmiljenja občutil. Oh! zbudi svoje serce saj zdaj pri tem zadnjim štacijonu. Kušni s častjo kamen svetiga groba; položi v duhu va-nj svoje serce, in reci svojimu mertvimu Jezusu!

O usmiljeni Jezus! .kteri si tako kervavi pot iz ljubezni do mene storil, v tem grobu ležéčiga te častim in molim. Oh! želim in vošim tebe v svojim sercu zapertiga imeti, de bi s teboj sklenjen, po tem sv. križevim potu k novimu življenju vstal, in se v tvoji gnadi iz tega sveta ločiti zamogel. Po zasluženji tvojiga terpljenja, kteriga sim premišljeval, mi dodeli, de bo na zadnjo uro tvoje sveto rešnje telo moja popotnica; de bojo moje zadnje besede: **Jezus, Marija, Jožef!** in de svoje zadnje

zdihovalje s tistim zdihovaljem sklenem, s katerim si ti na svetim križi svojo sveto dušo izdihnil. Daj mi z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo s teboj in zavoljo tebe umreti, in potlej s teboj na večne čase živeti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

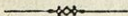
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Molitev.

Nebeški Oče, večni Bog! po tisti ljubezni, s katero si svojiga sina Jezusa Kristusa zavoljo mene na svet poslal, in s katero je on po svoji britki martri in grenki smerti mene odrešil, ti darujem ta sv. križev pot, kateriga sim s tvojo gnado obiskal. Vzemi to pobožno opravilo k povikšanju svoje časti, v zahvalo za vse meni in drugim podeljene gnade, za odpušenje grehov celiga sveta, za pomoč revnim dušam v vicah, zlasti pa, za ktere sim v začetku prošil. O

milostljivi Oče nebeški! glej na obličje
Kristusa svojiga sina, usliši glas nje-
gove svete kervi, in bodi milostljiv
meni ubogimu grešniku. Amen.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar
Jezus Kristus, in njegova žalostna
mati Marija!

Pesem pri sv. križevim potu.

Oh, pridite stvari!
Kaj, glejte, se godi!
On, kateri nas vse živi,
Strašno za nas terpi.

1.

Razgajžlan, zapljuvan,
In kronan, zasram'van;
Pred sodbo je peljan,
Nedolžno v smert izdan.

2.

Glej, križ mu nalože
Na ranjene ramé,
Oh, jagnje božje gré
In nese vseh dolgé.

3.

Opešal je v močeh,
Podre ga križ, naš greh,
Vtopljen v sveta dolgeh
Leži potert na tleh.

4.

O žalosten spomin!
Ker sreča mater sin;
Nji gre meč bolečin
Do serca globočin.

5.

Omagal Jezus je
Od teže križeve;
O Simon! prosim te,
Ne brani križa se.

6.

S pertam Veronika
Obriše Jezusa;
Spomin za to ji dá
Terpljenja britkigá.

7.

Slabosti ves prevzet
Pod križem pade spet;
O jenjaj, grešni svet!
Ponavljat' greh preklet.

8.

Usmiljene žené!
Ne jokajte za mé;
Točíte za-se lé
Spokornih serc solzé.

9.

Oh, Jezus omedli,
Pod križem spet leži;
Naj vender se zbudí,
Kdor še v pregrehah spí!

10.

Ko pride na goró,
Ga slečejo gerdó,
Pijačo mu dajó,
Ostudno in grenkó.

11.

Na križ ga položé,
Razpnó roké, nogé,
Žebli mu zdaj nové
Se rane naredé.

12.

Na križi tam visí,
Oh, sveta teče kri!
Za grehe vseh ljudi,
Zveličar smert storí.

13.

Marija, k teb' hitim,
Tvoj'ga sinu častim.
Z vama, dokler živim,
Rad jokam in terpim.

14.

Za naš greh mertviga
Molimo Jezusa.
In položimo gá
V grob svojiga sercá.

Ljubimo, hval'mo naj
Te, Jezus! vekomaj;
Po tvoji smerti daj
Nam priti v sveti raj!

KAZALO.

	Stran
Darovanje teh hukvic	3
Molitev pred branjem	7
Molitev po branji	8
Lavretanske litanije	10
1. Dan. Zakaj sim na tem svetu?	18
2. Dan. Od smertniga greha	21
3. Dan. Od smerti	24
4. Dan. Še nekej od smerti	28
5. Dan. Od posebne sodbe	32
6. Dan. Od vesoljne sodbe	35
7. Dan. Od pekla	39
8. Dan. Od potrebe spokorjenja	43
9. Dan. Dvojna pot	47
10. Dan. Od ljubezni božje	51
11. Dan. Od molitve	55
12. Dan. Od čistosti	58
13. Dan. Od spovedi	62
14. Dan. Od sv. rešnjiga telesa	67
15. Dan. Od pokoršine	71
16. Dan. Od ponižnosti	75

	Stran
17. Dan. Od ljubezni do Marije	80
18. Dan. Od poterpežljivosti	86
19. Dan. Od samotnosti	89
20. Dan. Od zatajevanja samiga sebe	92
21. Dan. Od nečistosti	96
22. Dan. Od nevarnosti sv. čistosti	100
23. Dan. Od lenobe	103
24. Dan. Od pregeh z jezikom storjenih	107
25. Dan. Od sveta	111
26. Dan. Od nekterih pregreškov mladosti	114
27. Dan. Od resnične in puhle pobožnosti	118
28. Dan. Nekteri pripomočki Bogú služiti	122
29. Dan. Od stanovitnosti	127
30. Dan. Od nebes	130
31. Dan. Še enkrat od ljubezni do Marije	134
Sveta Māša	140
Spovedne molitve	157
Obhajilne molitve	161
Sv. križev pot	166

